

Željko Pavičić
Izabrane pjesme

Mala biblioteka „Dragutina Domjanića” (105. knjiga)

Nakladnik:

Pučko otvoreno učilište Sv. Ivan Zelina

Za nakladnika:

Vesna Bičak-Dananić

Glavni urednik:

Stjepan Dragija

Lektura i predgovor:

Stjepan Dragija

Grafička priprema:

PHOTODESIGN, vl. Zoran Osrečak

Tisak:

Tiskara Zelina d. o. o., Sv. Ivan Zelina

ISBN 978-953-6540-91-4

CIP zapis je dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem XXXXXXXXXX

Željko Pavičić

Izabrane pjesme

Sv. Ivan Zelina, 2021.

DJEČAK S BORAMA

Teško je s grčem pisati o čovjeku koji je donedavno bio među nama, s kojim smo se susretali, razgovarali, surađivali, družili se, a sad ga nema.

Živa sjećanja naviru. Pišem i očekujem da mi se Željko javi kako je napisao još nekoliko pjesama koje svakako treba uvrstiti u zbirku. I uvrstili smo ih onako kako je želio taj nadareni sanjar. *Ako ne sanjaš, nisi živio*. Neka nebom lete stihovi u kojima su njegove sanje, jer jedino što je htio bilo je *da pjesmom ostavim trag*.

Koliko god puta čitam njegove pjesme, svaki put otkrijem nešto novo u ljepoti stiha i stila; u skladnoj rimi, u obilju pjesničkih slika. Samo je Željko mogao zrikavca nazvati *slavni maestro* čijoj svirci odaju počast žuti maslačak, bube i vjetar. Pa *slijepac koji srcem gleda, žena koja priča s tišinom*, kad *samo tišina govori*. Pa kad *krič do neba v duši čkomi*. Pa kad je *sreća utopljena ptica u slankastom zdencu iza trepavica*. Pa motivi dragog zavičaja i sretnih dana djetinjstva, gdje uz kreket žaba mjesec bliješti nad ribnjakom, gdje mu *vjetar djetinjstva tapša rame*, gdje je lokomotiva *vatrena kobila koja dašće i pišti*. Pa prigorski motivi gdje *mjesec kaplje u pospanu Lonju*, *niz Trsce vjetar se šulja okičen lišćem*. Kliče Grđevcu: *E, grudo moja, carevino moja!*, a Zelini: *Kaj, kaj, lubleni moj prigorski kraj!*

Čitajući ponovo s malim odmakom, mnoge stihove gledam drugačijim očima i doživljavam jačim emocijama jasno uočavajući jedan snažan motiv. To je motiv smrti o čemu za Željkovog života nisam davao preveliko značenje. Kao da je predosjećao preranu smrt. Obuzet je umiranjem; *nije ga strah krenuti gore jer je na zemlji sretan bio*, sanja grobnu raku i sebe mrtvog u njoj - *ušla je svjetlost kroz ploču pod kojom mrtav ležim*. A onda kliče: *Živjeti, živjeti hoću!*

Željko! Da li te lađar Haron vozio rijekom Stiks u Had. Kako si stigao tamo, Željko? Jesi li platio novčić za prijevoz? Ili si se odazvao ponovljenom pozivu sv. Petra! Dirljivim stihovima u bezgraničnoj ljubavi oprašta se od svojih najmilijih uz poruku da

ne plaču za njim.

Gdje si sada, Željko? Jašeš li i dalje na vjetru, razmičeš li oblake dok se voziš na njima, koje muze te sada nadahnjuju? Jesi li premostio nepremostivo, dotaknuo nedodirljivo? Jesi li našao smirenje?

Obuzet predosjećajem prerane smrti, načinio je sažetak svog pjesničkog stvaralaštva odabirom pjesama iz zbirki *Testament srca*, *Zvezdani fandango* i *Svjetlonoša* uz dodatak novih. Naslovio ih je *Izabrane pjesme*, ali knjigu nije dočekaao. Sve je bilo spremno da bude otisnuta u mjesecu svibnju. Mi, njegovi suradnici ispunili smo obećanje i zbirka je posmrtno tiskana.

Dragi Željko! Nisi i nećeš biti zaboravljen. Tvoji stihovi lebdjet će preko ravnica i bregova, od Grđevca do Zeline i pronositi priču o dobrom sinu, bratu, supругu, ocu i djedu, tekstopiscu i skladatelju čiji će uglazbljeni stihovi i dalje odjekivati širom domovine.

U povodu Željkove prerane smrti društvene mreže bile su preplavljene riječima zahvale i poštovanja; od mještana, poznanika, prijatelja, osoba iz glazbenog života. Najpotpunije je to izrazio pjevač Vlado Kalember: *Puno ljudi zna kakvog smo pjesnika, tekstopisca i skladatelja izgubili, ali ja sam jedan od onih sretnika koji znaju kakvog smo čovjeka i prijatelja imali.*

Zbogom sanjaru, zbogom dječake s borama!

Stjepan Dragija

ZVJEZDANI
FANDANGO

Zvezdani fandango

Ponoćni je vjetar, živahan i vedar
Zapetljao zvijezde u procvatnoj grani.
A ja drage volje prepuštam se noći,
Nestvarnom ljepotom svojom da me rani.

Mjesec je gitari posrebrio žice,
Upire se srce - ne puknut' od strasti!
Djevojački hihot niz puteljak zvoni,
Od ushita ja ću k'o pokošen pasti.

Osluškujem brze otkucaje srca,
Zvezdani fandango usred tvoga krila.
Krijesnice me vode u ivanjskoj noći
Na mjesta gdje nikad nisi moja bila.

Osjećam se noćas i bludno i čedno
I prepun sam želja baš kao dječarac.
A glasovi mladih dopiru do mene:
Što na mjeseci radi onaj starac?

Leptir srećonosac 1

Moje grđevačko jutro, negdje 1956.

Razlivena tinta plavog različka,
Udavača - zvjezdica, mjesec - prosac.
Golovrata kokoš na jednoj nozi,
Na dlanu leptir srećonosac.

Ne vidim ništa osim ljepote;
Skriveno to je zasad od mene.
Promatram mreže paučine
Jutarnjom rosom posrebrene.

Točim u srce hranu za starost;
Nisam ni svjestan toga procesa.
Parnjača gore na brijegu dahće
I svojim dimom šara nebesa.

Kujica Zera pazi na štence,
Reži dok uz nju prolazi kosac.
Moj je kalendar na prvoj stranici,
Na dlanu leptir srećonosac.

Jedno selo, tri bicikla

Milicija! Vlast je vlast!
Imala je prva čast
Upotrebe tog artikla.
Jedno selo, tri bicikla.

Zatim i svećenik Šedi
Za pomast i ispovijedi,
Lica rumenog k'o cikla.
Jedno selo, tri bicikla.

Doktor Jurše kao treći,
Vozio se njim - da liječi.
Stara igla sve nas pik'la.
Jedno selo, tri bicikla.

Vinjeta

Grđevica i Barna,
Dvije sestrice rijeke.
I mašina parna
Nasred šumske štreke.

U sjećanju čujem
Željka, Peru, Rajka!
Zavičaj svoj snujem,
Lijep kao bajka.

Nokturno

Večer se spustila,
Mjesec u ćupu.
Starci pred kućom
Opsjedaju klupu.
Sjede gologlavi
U pokrpanim hlačama,
Uz pritajen hihot
I prdež u gaćama.

Marva se smirila,
Zvona utihnula.
Uz gromki „V rit nos“
Baba je kihнула.
Komarci zuje,
Kušaju prvi
Bjelinu i rizling
Iz težačke krvi.

Gospodar sreće

Hodam, a nogom ne dotičem zemlju.
Oblake razmičem svojim čelom
I ključ vedrine lukavo skrivam.
Drhtim, treperim čitavim tijelom.

Pauk i mreža - svirač i harfa.
Žuti maslačci poda mnom leže.
Pred mojim korakom demoni noći
Sakrivaju se i bezglavo bježe.

Mračne su sile čule za mene.
Urotu kuju, al' što mi mogu.
Jabuke zlatne s nebeskih ravni
Padaju uvijek do mojih nogu.

Velik sam, moćan, vječan, neranjiv.
Ptica za pticom na dlan mi slijeće.
Stasit sam mladić i svjestan sebe;
Trenutno, ja sam gospodar sreće.

Kod Prahina

Kad je zemlja bila zemlja,
Kad su ljudi bili ljudi,
U birtiji kod Prahina
Lumpali smo ja i Rudi.

Dvorila nas lijepa Marta,
Nasmiješena i sisata,
Guzovima zapinjući
O rub šanka i o vrata.

Poslije petog, šestog pića,
Nek' ostane među nama,
I posljednji gram pameti
Osta nam u preponama.

Čitala nas je obojicu,
Govorila dvosmisleno.
Tako napaljeni na nju
Napili smo se pošteno.

„Ajmo kući, nema više,
Fajrunt dečki, zatvaramo!“
Isteturali smo iz lokala,
Noć je bila, pamtim samo.

Niti brige nit' pameti,
Niti tuge zbog praznog džepa,
Pjevali smo niz puteljak.
Ej mladosti, što si lijepa!

Sanjaj!

Sanjaj, prijatelju sanjaj!
Nikad ne prestani sanjati!
Dohvatiti nedohvativo,
S neba zvijezdu skini.
Drhtati kao u groznici,
Za ljepotom gini!

Tumaraj predjelima
Gdje nije stala ničija noga.
Shvati neshvatljivo
I upoznat ćeš Boga.

Sanjaj, prijatelju sanjaj!
Nikad ne prestani sanjati!
Pogledaj nevidljivo,
Premosti nepremostivo,
Dotakni nedodirljivo,
Oprosti neoprostivo!

Život i postoji zato
Da bi mu se divio.
Ako ne sanjaš,
Nisi ni živio!

Anđeo

Na noćnom ormariću treperi svijeća.
Čujem glas ćuka - noćna idila.
Odněkud vjetrić s mirisom cvijeća
I bijelog anđela nada mnom krila.

Dobra ti večer, goste moj blijedi!
Čitam Verlenu - tugaljive rime.
Još nisam gotov, strpi se, sjedi,
Na miru još malo ostavi me.

Nervira mene tvoj zavjet šutnje.
Nijem kao crkvena ti si freska.
Među nama, znaš nema ljutnje,
Iako spodoba ti si nebeska.

Ja sam te čekao već mnoge noći,
Al' i ti si onaj što Gazdu sluša.
I nije odluka u tvojoj moći,
Samo si nosač ljudskih duša.

Hvala na svemu, krilati stvore!
Čuvao si me i nada mnom bdio.
Nije me strah krenuti gore.
Ja sam na zemlji sretan bio.

Kasna jesen

Sivo nebo se prostrlo
Dokle god pogled seže.
Puno me mojih sjećanja
Za takvo vrijeme veže.

Volim taj miris zemljani,
To blato ispod nogu,
Toplinu trulog lišća,
Pokislo sijeno u stogu.

Osjećam radost u kiši,
Od sunca sad mi je draža.
Privlači me tajanstvo
Maglovitih pejzaža.

Kasna jesen je otrešla
S drveća lišće i boje,
Al' meni je čudesno lijepa
Zbog melankolije svoje.

Tuga

Sivo me sivilo stislo,
Umro sam – nema me više!
Hladan kò kurvino srce
Vjetar zavjese njiše.

Mrtvim očima gledam
Poput kineskog cara,
Kako me čuva gluha
Vojska političara.

Arkandeo Mihael jaše,
Lubanja đavla će prsnuti.
Ali ja nemam želje
K'o Lazar uskrsnuti.

Šmugnula moja je sjena
U perivoj proljetne noći.
Sumnjam da će natrag
Ikada više doći.

Sivo me jutro stislo,
Gluhi je pištolj opalio.
Tugo, gdje je taj šeret
Koji te meni uvalio?

Portret gospođe Križanić

Wohnzimmer je njezin u biedermeier stilu;
Potajno je đaci zovu "alte Hexe".
Malo veze goblen, malo farba svilu;
Sluškinja joj nosi topli čaj i kekse.

Otvorena vrata u Schlafzimmer vode
Gdje njena mama na samrti leži.
Prastari na stolu žurnali su mode
I trza se muha u paukovoju mreži.

Sumrak jednog svijeta gledam dječjim okom.
Iza njih je Kaizer Ferenc Joseph prvi,
Balovi, korzeti i život s barokom.
Partizansko vrijeme rastače ih, mrvli.

I unatoč svojoj nedorasloj dobi
Osjećam da njihov život nesta davno.
Ne čuje se pozdrav „ kúß die Hand“ u sobi;
Sve novo što stiže, loše je – uglavno'.

Ne voze više parnjače do Beča,
Schlafwagen kupei s baršunom iznutra.
Apatija ušla gdje je bila sreća;
Sjeća se na jučer, ne misli na sutra.

Ludi dobošar

Sunce ga prati
I vjetar klošar,
Dok puku poručuje
Ludi dobošar.

Hvaljen vam, Isus
I božji sveci!
Kod našeg birtaša
Su friški pereci,

Konjske kobasice
I kotlovina,
Rajnski rizling
I kraljevina.

Dođite, kupite,
Amo nahrupite!
Znam da to želite,
Molim, ne tupite!

Zašto se dereš?
Čemu ta buka?
Čuvaj se, luftiguz
Ljutitog puka!

Želim vam svima
Sreće i zdravlja.
Tko može nek' stavlja,
To što se stavlja.

Vaš statusni mobitel
Za pas zadjenite,
Sa susjedom razgovor
Zapodjenite.

Mrvu dobrote
Iz srca prospite,
Il' se k'o Job
Pepelom prospite.

Aršinom srca
Od danas mjerite.
Na mene jadnog
Se ne derite!

....

Sunce ga prati
I vjetar klošar,
Dok puku poručuje
Ludi dobošar.

Hvaljen vam, Isus
I božji sveci!
Prenesite ljudi
Svojoj djeci,

Što su i vama
Vaši stari.
Obijest je bolest
Koja nas kvari.

Skinite s trona
Sve svete krave.
Vratite natrag
Vrijednosti prave.

Bježi, budalo!
Past ćeš na travu,

Dobit ćeš svoj
Doboš o glavu.

Pod slamnatim krovom
S malo kruha
Teže se živjelo,
Al' s više duha,

Kraj vedre djece
Rumenih lica,
Uz pjesmu težaka
I cvrkut ptica.

Ljubim vam ruke,
Cipele, noge.
Imajte više
Bliskosti i sloge!

Na grani ćeš visjeti,
Šugavi pas!
Dobit ćeš vritnjak
Sada od nas.

....

Sunce ga prati
I vjetar klošar,
Dok puku poručuje
Ludi dobošar.

Hvaljen vam, Isus
I božji sveci!
Čujte, što vam
Poručuju preci:

Rođena djeco,
Unuci mili,
Budite ono
Što smo mi bili!

Radite, gradite,
Svoje ogradite,
Ali se tuđom
Mukom ne sladite!

Jebeni skote!
Sad te je dosta,
Rođena gruda
Nek' ti je prosta!

....

Sunce ga prati
I vjetar klošar.
Ubijen leži
Ludi dobošar!

Margitina beba

Bio sam tužan
Tužan do neba
Kada je umrla
Margitina beba.

Čuo sam babe
Baš svako slovo
Da jedna drugoj
Govore ovo:

Ma nju je Božja
Kazna pogodila.
Kurva je bila
I kopile rodila.

Bio sam dijete
Al' znao u sebi,
Da tako govorit'
Smjele ne bi.

Dokle okrutnost
Segnuti može?
Teško je reći,
Sačuvaj Bože!

Narod zaboravi
I kratko žali,
Brzo se pomiri
Da netko fali.

Znao sam čuti
Bez da tko pita,
Eno na groblju
Plače Margita.

Teklo je vrijeme
U gradu sam bio
Margitu nisam
Zaboravio.

Danas sam starac.
Vrijeme je novo,
Ali još uvijek
Pomislím ovo:

Svaki anđeo
Izgledati treba,
Kako je izgledala
Margitina beba.

Napušteni bogovi

Gdje ste danas, napušteni bogovi?
Tko vam se klanja, tko prinosi žrtve?
Tko li vas zaziva i moli da ga štitite?
Zar vam nitko ne preporuča mrtve?

Zar prošla je zauvijek vaša slava,
Da nitko više pred vas ne pada?
Podanika vaših sad samuju kosti
Ispod ruševina izgubljenog grada.

Gdje ste, Perune, Zeuse, Jupiteru?
Na kojoj planini, sred kojega mora?
Vozi li Haron u Had preko Stiksa?
Zvoni li Valhalom strašni čekić Thora?

Padoše štitovi od ovčje kože,
Nauljena tijela pred vama ne kleče.
Gdje li su vam krune i besmrtna žezla?
Izgleda da vrijeme čak i vama teče.

Ne boji se nitko vašeg strašnog bijesa,
Gromova, oluja ni vatrene kiše.
Narod, evo slavi sad bogove druge!
Ispod neba nitko ne treba vas više.

Mene već odavno u času samoće
Pomisao jedna kao sjena prati:
Od svih bića čovjek smrtnosti je svjestan
Pa mu nema druge, nego vjerovati.

Jutro

Jutro mi postavlja zasjedu
U koju se uvijek lovim.
Prekriva mi misli
Iznova sivilom novim.

Ne mogu upaliti sunce,
Obojit' plavetnilom svod,
Već bespomoćno ležim
Kao nasukani brod.

Paradnim korakom opet
Kolona nakaza kreće.
I u tom pohodu ništa
Zaustaviti ih neće.

Željna su toplog sunca
Ta bića iz svijeta tmine.
Ostatke sreće traže
Te ubojice vedrine.

Jutro mi postavlja zasjedu.
K'o pas po vratima grebe.
Ne bojim se nikoga više;
Bojim se jedino sebe.

Gugutka

(Sofiji)

Gugućeš, gugućeš,
Gugutko moja!
Obrazu rumeni,
Pogledu mili,
Kapica roza,
Benkica bijela.
Oko nas večer
U svili.

Gugućeš, gugućeš,
Gugutko moja!
Smiješiš mi se
Sa zubića dva.
Predivno dijete,
Milo stvorenje,
Uz tebe ja sam
Konačno ja!

Darovan životom

Još uvijek zatremtim
Ponesen ljepotom,
Blagoslovljen ludilom,
Darovan životom.

Prolaze uz mene
Minute - sati,
Bistre se oči,
Suton se zlati.

Cigansko srce
Sve jače me vuče,
Daleko, daleko
Od moje kuće.

Seoske pralje
Uz ribnjak stoje,
A rana jesen
Razbacuje boje.

U meni pjesnik
I utopljenik,
Ljubav mi vjera
I molitvenik.

Dio svog srca
Uvijek sam dao,
Ženama koje sam
Ostavljao.

K'o prosjak na pragu
Ničije kuće
Sad se sve češće
Vraćam u juče.

Smišljam u sebi
Prve pjesme,
Tonem u neke
Čarobne česme.

Košmar u mojoj
Glavi ne staje,
Još uvijek isto
Ludilo traje.

Nastavljam dalje
S istim motom,
Ginem od želje
Za životom.

Godine nižem
Godine redam,
I dječjim očima
Još uvijek gledam.

Osjećam svoje
Srce sred grudi,
Još nisam umro
Živ sam, ljudi!

Mila moja

(Silviji)

Tvoja ljepota je i sad na glasu.
Trepere krošnje sred perivoja.
Pustiti suzu u ovom času
Nije sramota, mila moja!

Trenutku tužnom nećeš umaknuti.
Duhovitost sad bi pasala tvoja.
Pjege starca nježno dotaknuti,
Pokušaj, mila moja!

Nikad se čovjek života ne zasiti,
Nedaće stavlja na pleća svoja.
Planuti žarko pa se ugasi,
Neminovno je, mila moja!

Rasuta sjećanja

Kao papiga, radio izjutra kriješti;
Nebo je boje klaunovog nosa.
Skupljam svoja rasuta sjećanja
Kao Pepeljuga zrna prosa.

Pucaj u mene, moja bivša!
Ciljaj u zmiju sred mojih grudi
I pazi da ne pogodiš sebe!
Jedina moja, na oprezu budi!

A sunce sjajnim zlatom se zlati
I nove šavove na srcu mi šepa.
Tisuću suza, a jedan osmjeh.
Život je kurva, neizrecivo lijepa!

Padaju latice trešnjinog cvijeta

Padaju latice trešnjinog cvijeta,
Kao da sniježi po mojoj kosi.
Pred tom ljepotom srce se otkida
Razum me ostavlja - mašta me nosi.

Zamišljam da je sred te bjeline
Staza koja u djetinjstvo vodi,
I kao da čujem drage glasove:
Dođi do nas, što čekaš? Hodi!

Čudesni vrtlog sobom me vuče,
Puštam se, lebdim tonem u sjaj.
Moje je tijelo bez težine
Osjećam nečiji zagrljaj.

Poznajem dobro te drage ruke,
Te tople oči, k'o lipanjske zore.
Moja je mati mlađa od mene
Dok mi rukom miluje bore.

Gleda u mene ja gledam u nju,
Kao da svom se jedincu divi,
Kaže mi: Sine, nemoj se čuditi
Mrtvi su ovdje još uvijek živi!

.....

Padaju latice trešnjinog cvijeta
Kao da sniježi po mojoj kosi.
Pred tom ljepotom srce se otkida,
Razum me ostavlja - mašta me nosi.

Dopiru do mene zvukovi škole.
Vraćaju natrag vremena se stara.

U kratkim hlačama ja sam opet
Pored živih i mrtvih drugara.

Vesela cika sreća u zraku,
Konji i kola na seoskoj cesti
I jedan curetak rumenih obraza
U onoj svojoj štrikanoj vesti.

Želim joj priči ali se bojim.
Star sam i radije podvit ću rep,
Al' ona mi prilazi i tiho govori:
Znaš, i ovakav ti si mi lijep.

Ja se ne usudim pitati ništa,
Ne želim kvarit' čaroliju noći,
A pitao bih: Pod svadbenim velom
Zašto si skrivala od mene oči?

.....

Padaju latice trešnjinog cvijeta,
Kao da sniježi po mojoj kosi.
Pred tom ljepotom srce se otkida,
Razum me ostavlja - mašta me nosi.

Vidim što smrtnik nikada neće.
Čujem što uho ne može čuti.
Osjećam što se osjetit' ne da,
Ja to ne želim prekinuti.

Cestom iz djetinjstva natrag ne želim
U ovu dolinu prevarenih.
Ne želim ponavljati niti jednu
Od tisuću šansi propuštenih.

Opijen sasvim, lud od ljepote,
Zaklet da mogu čuti i svece,
U jednom trenutku ja iz daljine
Začujem glasove svoje djece.

Što mi to radiš ljepoto noći?
U zamku tvoje ljepote sam pao.
Vraćam se natrag gdje mi je mjesto,
Pa nisam pamet zakartao!

Padaju latice trešnjinog cvijeta,
Kao da sniježi po mojoj kosi.
Pred tom ljepotom srce se otkida,
Razum me ostavlja - mašta me nosi.

GREŠNIKOVI
PSALMI

Nauči me molitvu, mati!

Budi milostiv živote,
Nek' srebrna zvona zvone!
Jer uz njih gotovo uvijek,
Svilene sanjam bombone.

Uz stari hambar na cesti
Svetac s prosjačkim štapom
Odbjegli janjad skuplja
Pod mjesečevim slapom.

Nauči me molitvu, mati,
I one riječi svete!
Da nikad ne odrastem,
I zauvijek ostanem dijete!

Ja imam cipele male,
Za veliki korak u snove.
Moji papirnati ždralovi,
Treperavim zrakom plove.

Za stolom uz svjetlo svijeće
Posežu ruke za kruhom,
Dok se nebeski beskraj
Kiti zvjezdanim ruhom.

Nauči me molitvu, mati,
I one riječi svete!
Da nikad ne odrastem,
I zauvijek ostanem dijete!

Dječak spava

(Borisu)

Dječak spava.
Kazaljka lijeno se gega,
A njegova plišana straža
Budno pazi na njega.

Nešto sanja.
Časak se smiješi, čas mršti.
Netremice ga gledam.
Od radosti srce mi pršti.

Dječak spava.
Sanja li da se igra?
Bere li cvijeće za baku?
Liliputanac sa srcem tigra.

Zatvaram prozor
Da buka s ceste ne smeta
Jednoj od četiri laticice,
Meni najdražeg cvijeta.

Ptičica

U modro jutro na cvjetnoj grani
Ispod koje je moja terasa,
Ptičica mala ugađala je
Srebrn registar svoga glasa.

Čudesna pjesma pernatog bića.
Iskonski skladne, božanske note
Slušao sam skoro bez daha,
Gotovo nijem od ljepote.

Jedan je dječak pogodi praćkom.
Otkud mu samo otrov u duši?
Al' mjesto ptice, s bolnim krikom,
Na zemlju nebo se sruši.

Djetelina

Cijeli je život djetelinu tražio,
I uvijek iznova priča ista.
U bradu je mrmljao: Baš nemam sreće,
Nijedna nije s četiri lista.

Svi je pronalaze a ja ne mogu.
Kako da se životu veselim,
Kada nikad nisam imao priliku
Da je uberem i želju zaželim?

Sjena mu tuge pade na vjeđe.
Sivilo mu se u misli uvuče.
Nikada neću imat' bicikl,
Kamoli voćnjak kraj malene kuće.

I kad ga gotovo napusti nada,
Ugleda šansu za želja milijun,
Biljčicu skromnu s četiri lista.
Djetelinu (lat.) trifolium.

Drhtavom rukom on je ubere.
Punilo grudi mu je veselje.
Hvala ti, Bože, mogu što hoću!
Ispunit će se sve moje želje.

Mjesto bicikla, voćnjaka, kuće
Nova mu želja u mislima zapne.
Oči mu se zaiskre sjajem
I on je tiho biljčici šapne.

Odjednom više u selu ni kuće,
Tek palača jedna od suhog zlata.
On u odijelu od čiste svile
Ponosno stoji kraj njenih vrata.

Jednu sekundu potraje radost,
Trenutak istine sasvim ga zgrozi.
Kom' da to pokažem, sam na svijetu
Što sam učinio? Bože, pomози!

Papuče za balerinu

(Steli)

Što kupiti djevojčici,
Tom malom tek procvalom krinu?
Samo mi jedno pada na pamet -
Papuče za balerinu!

Na sto ih mjesta tražim.
Za rukav me trgovci love.
Ma ljudi, čarobne tražim,
Da njima leti kroz snove!

I onda sobom posramljen,
Shvatim poantu priče.
Pa što će joj čarobne papuče?
Ona je čarobno biće.

Siromah

Reče siromah: Idem
U tuđinu raditi.
Ovdje sam crkveni miš,
A ondje ću zaraditi.

Nosio teške je vreće,
Tuđe smeće meo,
Slušao komandu gazde,
Radio, spavao, jeo.

Na takav robovski život
Vrag ga je tjerao rogat.
I kad je došla starost,
Kući se vratio bogat.

Brojio svoje je novce,
Taj papir s vodenim žigom.
Život je obećavao,
Ali u džepu s figom.

Probudi jedno se jutro,
A misao čudna ga stisla,
Da mu je život prošao
Uzalud i bez smisla.

K'o drugi, htio bi i on
Djecu i unučad skupiti.
Pa sa ženom koje nema
Božićne dare im kupiti.

Postade žalostan jako,
Jer sveti dan je bio.
Stog' nije niti vatru
U kući paliti htio.

Svinutih obrva reče:
Jadne sam želje želio.
Krivom se Bogu molio
I nisam se veselio!

Odluči: Idem po novac,
Taman u kamin sve stane!
Zatim šibicu kresne
I vatra veselo plane.

Pomisli: Eto, tu je
Toliko znoja i muke,
A ne vidim korist tog novca,
Već s njim da ugrijem ruke.

Osjeti da je slobodan.
Suze mu počеше teći.
Našli su ga sutradan
Mrtvog kraj ugasle peći.

Mraz je po njegovom prozoru
Crtao srebrnu pticu
I s njenom je pjesmom zaspao
Uz gorak osmjeh na licu.

Metak

Sin joj je bio u ratu,
Oči njene drage.
A nju su u tvornicu zvali,
Kad nestade radne snage.

Stroj je stavljao pred nju
Patrone žute okrugle.
Ona je trebala samo
U njih metnuti kugle.

Jednu je baciti htjela.
I bi, da je znala,
Jer je imala utor
U obliku srca mala.

Krenuše meci na frontu,
Al' druga vojska ih ote,
S onom namjerom istom,
Da gase tuđe živote.

Mater je pisala sinu,
Onako kako je znala.
Tepala prvorodencu,
Srce mu je slala.

Dobio njeno je pismo.
U jedan kišni petak.
Od radosti napusti zaklon
I tad ga pogodi metak.

Doktor izvadi kuglu.
Iz nekog je razloga vrati.
Je l' zbog gravure srca?
Možda?! Tko će ga znati.

Na mladim grudima rumen,
Kao proliveno vino.
Pronašlo srce je sina,
Srce materino.

Svijeća

Martin je kratko bolovao.
Do zadnjeg dana je orao.
Bog je anđela poslao.
I u nebo je morao.

Nije se smrti bojao.
Ni za čim imao žaliti,
Al' nitko mu svijeću za dušu
Nije mog'o zapaliti.

Svijeća je bila posvećena,
Iz crkve su je donijeli.
Uzalud su je palili,
Al' nije htjela gorjeti.

Palio prvi je susjed,
Sve je od sebe dao.
Da, onaj isti što je
Iz šume drva mu krao.

Palila zatim i djeca,
Grunt što htjela su prodati.
Al' eto, kao za inat,
Svijeća odbija zasjati.

Cijelo selo se strčalo.
Popa su pošli pohoditi,
Jer neće duša Martinova
Put u nebo pogoditi.

U sobu djeda Martina
Suzna su unučad banula.
Nisu niti primijetili ...
Svijeća je sama planula!

Crta

Po prašnjavoj cesti maloga sela
Uz drvored starih platana,
Išli su ljudi, svatovi, pogrebi
I derani udovicama.

Preko ceste je osvanula crta,
Bez upozorenja i riječi.
Preko nje nitko se više
Nije usudio prijeći.

Zamisli, crta!, šaptale babe.
To vrag je povuk'o prstom.
Jedni se štitili skrušenom molitvom,
Drugi križem il' krstom.

Šumska zvjerad pa čak i ptice,
I ljutica zmija kraj plota,
Nisu je nikad željele prijeći
Niti pod cijenu života.

Išle su vojske mačeva sjajnih,
Konji su rzali bijesno.
Kada bi došli blizu crte,
Išlo se lijevo il' desno.

Ničega nije falilo selu.
Tu se je dobro jelo i pilo.
Bilo je svega, ali sunca
Više nije bilo.

Al' jednog dana zaigran dječak
Za loptom se zatrči.
Rumenih obraza, da nije ni znao,
Preko crte pretrči.

Nesvjestan svega, on loptu šutne,
Nebeske dirnu vrhunce.
Nestade crte - nebo zablista.
Lopta postade sunce.

Kopile

Nevjenčanoj se Marti
Rodio dječak mali,
A ljudi kao ljudi,
Kopile su ga zvali.

U pukoj bijedi je rastao,
Uz zdjelu i drvenu žlicu
I pozdravljao je svakog
S osmjehom na licu.

Prezirno su ga gledali,
Dok su išli na misu.
Kurvino malo smeće!
Šaputali svi su.

Ipak njihova srca
U kojima đavli se kote,
Nisu imala zloće
Koliko on dobrote.

Djevojčica jedna iz sela
Pade u rijeku s mosta.
On skoči i život joj spasi,
Al' on pod vodom osta.

Čulo se seoskog doktora
Kroz odškrinuta vrata:
Pa nije ni mog'o izroniti
S tolikim srcem od zlata.

Kovač

Krupnih ramena, rumena lica,
Kovao dane je cijele
Seoski kovač. Potkove, sjekire,
Noževe, lonce i zdjele.

Bio je silno vješt u zanatu.
Nikome ne ide u glavu
Kako je uspio na gušćje jaje
Zakovat' potkovu pravu.

Pročuo tako glas se o njemu
Čak i do carske lože,
Da jedan kovač može iskovati
Sve što se zamislit' može.

Spodoba jedna mu bane na vrata
I bubne k'o s neba u rebra:
Majstore, ja sam izgubio srce,
Iskuj mi novo od srebra!

Majstor ga gleda, brk mu se smiješi:
Poznam te, crni đavle.
Ne kujem srce, al' za tvoj lijes ću
Rado iskovati čavle.

Riječ

Prvi susjed Jurja spazi.
Reče mu: Dobro što sretoh te.
Idem još samo kupiti nešto
Pa ćemo kući. Pričekaj me!

Kud mi se žuri, pomisli Juraj.
Put ću do kuće uz razgovor prijec'.
Sjesti ću ovdje u parku na klupu.
Idi, čekam te. Dajem ti riječ!

Zvonilo podne, susjeda nema.
Pošao kući s nekim je drugim.
A Juraj čeka, dok stabla u suton,
Pružaju svojim se sjenama dugim.

Zasjale zvijezde, a on još čeka.
Čuje se glasanje ćuka kroz noć.
Niti ne pomišlja otići kući,
Pa rekao mu je da će doć'.

Svanulo jutro, Juraj na klupi.
Prođe i mjesec, lišće već pada.
Strpljenjem Joba, on se i dalje
Dolasku svoga susjeda nada.

Božićna večer, prozori svijetle.
Ledeno nebo čudesno blista.
A on i dalje susjeda čeka,
Dok drugi čekaju rođenje Krista.

Tad mu se obrati djetesce milo,
sa zlaćanim sjajem oko sebe:
Dobri čovječe, što ovdje mrzneš,
Kada kod kuće čekaju tebe?

Rado bih bio u svojoj kući,
Pjevao svete pjesme uz peć.
Tako bih htio, tako bih htio,
Ali ne mogu, dao sam riječ!

Ruke

Sasvim je slučajno Cilko otkrio
Da ima u rukama čudesne moći.
Kad dotakne mjesto gdje nekog boli,
Kao odnesena bol će proći.

Zvali su ga iz deset sela
Muškarci, žene, starci i babe:
Pomozi, kume, platit ću zlatom!
Ma, ne košta ništa, sve je džabe!

Desi se tako da se razbolio
Kamatar neki, i čovjek zao.
Doktori nisu pomoći mogli
Pa je Cilka k sebi zvao.

I Cilko stavi k'o uvijek ruke
Na bolno mjesto, pun dobre volje,
Al' kamatara boli i dalje.
Kao u inat, nije mu bolje.

Donesi, ženo, reče kamatar,
Skrivene dukate ispod vrata.
Možda Cilku pojača moći
Sjajni Franjo Josip od zlata.

Gleda Cilko, ponudom zbunjen.
Nevjernog Tomu pogledom mjeri.
Reče mu: Nije u rukama greška,
Već, nesretniče, u tvojoj vjeri!

SVJETLONOŠA

Svjetlonoša

Hoda zemljom,
Vodom, zrakom.
Dijeli osmjeh
Stvoru svakom.

S drva nade
Urod bere.
Šalje svima
Iskru vjere.

Šeret nalik
na Gavroša.
Svjetlonoša.
Svjetlonoša.

Ima srce,
Žarku zublju.
Jerihonsku
Nosi trublju.

Preko blata
Srebro stere.
Voli ljude
Preko mjere.

Bogat i bez
Jednog groša.
Svjetlonoša.
Svjetlonoša.

Krijesnica mu
Roj u kosi,
Dok čarobni
Lampaš nosi.

Drugom rukom
Sjeme grabi.
Božje stado
K sebi vabi.

Baca ljubav
Iz svog koša.
Svjetlonoša.
Svjetlonoša.

Vatrena kobila

Iskrama pršče u noći.
Željezne slabine pište.
K'o neka neman dašće,
A šine pod njom vrište.

S tri vagona kroz polje
Iz škole vozi nas šest.
Parnjača iz 1917.
„Mavag“ Budapest.

Kad smo sišli na stanici,
Još je ugljena dobila.
Ritnula se i nestala,
U noć vatrena kobila.

Jesenja sonata

Šareni pejzaž preda mnom,
Od lišća boje zlata.
Note u vjetru i travkama.
Jesenja sonata.

Trepere grane drveća.
U misli se uvlači sjeta.
Mlačno popodne donosi
Spokoj Miholjskog ljeta.

Na nebu bez oblačka
Zaostala ptičja jata.
Violinski stavak cvrčaka...
Jesenja sonata.

Vrbova svirala

Do neba me je dizala,
Rukom me sestrice dirala,
S čarobnih mjesta je stizala
Vrbova svirala.

K'o zlatna kiša je padala.
Na jastuk mi snove spuštala.
Dok noć se selom prikradala
I crnom svilom šuštalala.

U moje kraljevstvo djetinje
Gordo je paradirala.
Poput najveće svetinje
Vrbova svirala.

U rano jutro me budila
Kroz prozor prepun blještavila.
Sto mi ljepota nudila
Uvijek kad bi se javila.

S njom je kroz moje dane
Anđela četa marširala.
Umrijet ću, kad svirati stane
Vrbova svirala.

Šarko

Otac duboko uzdahne:
Najteže mi je noćima!
Govori svome Šarku,
A ovaj ga prati očima.

Miluje rukom mu glavu,
Vezan uz njega do vijeka
Nekom nevidljivom sponom,
Između psa i čovjeka.

Moj sin se, čujem, propio.
Kući više ne dolazi.
I postajem sve nesretniji
Kako vrijeme prolazi.

A bio sam tako radostan
Kad Bog mi ga je podario.
Vjerovah, bit će uz mene
Kada budem staro.

Pričice sam mu pričao,
Obraze sam mu ljubio.
Živio samo sam za njega,
A sad sam ga izgubio.

Nijedan praznik ne praznujem
I svaki Božić tugujem.
Sve je u meni umrlo.
Još samo s tobom drugujem.

A Šarko k'o da razumije,
Na riječi k'o da se smilio.
U krilo je glavu mu stavio
I samo je tiho zacvilio.

Dječak s borama

Ne postoji više trag
Kojim bih mogao poći,
Tamo gdje rastu lopoči
I krekeću žabe u noći.

Nisam više blagoslovljen
Bezbrižnošću neznanja.
Čovjek nestaje onda,
Kad prestane da sanja.

Kamo je samo izmaklo
Ono vrijeme starinsko?
Istrošili su se dani
K'o staro kolo mlinsko.

Stojim na cesti za nikuda
U nekim novim zorama.
Pod teškim teretom godina
Dječak s borama.

Ćuk

Srebri se nebom
Mjesečev luk.
Negdje u gaju
Čuje se ćuk.

Razbojnik, mračnjak,
Usamljen vuk
Otus scops
Maleni ćuk.

Tonem u san,
Kroz grobni muk.
Nosi mi spokoj
Ponoćni ćuk.

Krugovi na vodi

Stvori ih kamenčić
Kog baciš u vodu.
Krugovi se šire,
Nestanu i odu.

Tvog i mog života
Slična je putanja.
Izgube se tragovi
Našeg postojanja.

SVJETLACI

Svjetlaci

Vidi! Svjetlaci sred neba,
Seka mi Janina kaže.
To duše su malenih beba,
Što svoje majke traže.

Napustit će uskoro obzor.
Spustit će se u selo,
I kroz otvoren prozor
Leći uz mamino tijelo.

Ma to su krijesnice, Seko!
Al' ona će: Svjetlac to sija.
Sveti je Antun mi reko,
Kad sam umrla i ja.

Antolova Ljubica

Kažu, kada je umrla
Antolova Ljubica,
Iz grudi joj je tada
Izletjela bijela golubica.

I svi su se poslije kleli
U svoje rođene oči,
Da je svojom bjelinom
Obasjala tamu noći.

Iznad sela je kružila
Te noći tihe i svete,
I zaplakalo na groblju
Tada je njezino dijete.

Čulo se zatim tepanje:
Rankice, moja Ranka!
I tiho je, tiho odzvanjala
Majčina uspavanka.

Spavaj, srdašce moje,
Mezimče jedino drago!
Evo i mene k tebi,
Najvrjednije moje blago.

Seoske babe su klečale,
Svevišnjeg Boga zazivale.
I svojom žarkom molitvom
Svoj strah su prikrivale.

Sve je to nebo već vidjelo.
Slavuj pjesmu nastavi.
Ni jednu jedinu ljubav
Nikada smrt ne rastavi.

Kažu, kada je umrla
Antolova Ljubica,
Iz grudi joj je tada
Izletjela bijela golubica.

Bartol svira gitaru

Bartol svira gitaru,
Suton je prosuo zlato.
Bog je virnuo s neba
I poslao anđela jato.

Stisnuli su se uz njega,
Stali među ljude.
Takvo što nisu čuli
I toj se ljepoti čude.

Zašutjele su i ptice,
Sve živo drhti od strasti.
Škrtac novac dijeli,
Bogataš sirotinju časti.

Bartol svira gitaru.
Sjedi na drvenom pragu.
Kleknuo mladić pred svoju
Ostavljenu je dragu.

Susjed susjeda grli,
S kojim se dugo već sudi.
Bolesnik, što kleo je život
Ponovo za njim žudi.

Odjednom sve ima smisla.
Svako se lice zari.
Korak se ljubavi čuje
Od struna na gitari.

Bartol sprema gitaru.
Na leđa je stavlja i kreće.
Zarežao crni je kudrov,
Zgazio dječak je cvijeće.

Stani, barabo, i sviraj!
Čuli se glasovi puka.
Ako nas ostaviš sada,
Sudit će naša ti ruka.

S tobom je život ljepši!
Natrag su ga vukli.
A on je išao dalje
I kolcima su ga zatukli.

Zakopali su ga uz cestu,
U grmlje kraj ptičjih gnijezda,
Pod jednu divlju ružu,
Ispod treptavih zvijezda.

Bartol svira gitaru.
Ponekad može se čuti
Kad pupaju cice-mace,
Ili kad lišće požuti.

A pjesma lijepa do bola
Iskonsku poruku ima:
Ja vas beskrajno ljubim,
Ja vam opraštam svima!

Sonet u suton

Teče grimiz s planinskog vrhunca.
Gorski potok sav iskri i pršće.
Moje srce u grudima dršće,
Očarano umiranjem sunca.

Žuta svjetla u oknima kuća,
A s tornja zvoni pozdravljenje.
Hej živote, podaj mi smirenje
Da se skrasi duša lutajuća!

Vidio sam sve što vidi oko.
I čuo sam sve što čuje uho.
Popio sam što nesretnik pije.

Stoput ranjen bio sam duboko.
Bez ikoga sam u doba gluho,
Al' mi život dosadio nije.

Srebrni zmaj

S glavom na jastuku
U noćima punim sjaja
Jahao sam mjesečinu,
Svog srebrnog zmaja.

Nosio cijelim me selom
Moj dobri, blještavi drugar,
Jedini uvijek budan,
Nadglednik, cestar i lugar.

Što mi je punilo dušu?
Kamo sam ja to htio?
Cestama snova sam stremio,
A dijete još sam bio.

A to sam i dan-danas,
U nutrini svoje nutrine.
Vlasnik srebrnog zmaja
I jahač mjesečine.

Mrtvo Ciganče

Mrtvo Ciganče.
Krvari mjesec
Iznad plota.
Leleče srna
Uhvaćena
U zamku od drota.

Mrtvo Ciganče.
Mater ga ljubi.
A lipa medi.
Ćaća mu zaklao
Bilježnika.
U zatvoru sjedi.

Mrtvo Ciganče.
Pjesma ćuka.
Dragulji u rosi.
Nebo se otvara
I anđeo nosi
Ga plavokosi.

Tango d'amore

Maštam da tonem u tvoje oči.
Usne mi ludom požudom gore.
Suđeno mi je i ove noći
Plesat' s tišinom, tango d'amore.

Kesi se mjesec i maše grivom.
Nesrećom mojom ko da se hrani.
Ti se nimalo ne osjećaš krivom.
Koračaš uvijek po svojoj strani.

Što opet radiš u mojoj pjesmi?
Ti nemaš ništa, samo ljepotu.
Pio sam žedan na otrovnoj česmi,
Dok si ti spremala za me korotu.

Živ sam i mrtav, u ovom trenu
Divlja u meni olujno more.
Suđeno mi je uz ljubljenu ženu
Plesat' s tišinom, tango d'amore.

Nedjeljni spavač

Mladić na krevetu leži.
Na usnama osmjeh mu čudan.
Nedjeljno podne je prošlo.
Trebao biti bi budan.

Možda je ljubio sinoć
Pa mu se toliko spava,
Dok mu se vrzma vjetar
Oko uvojka plava.

Na trenutke kroz prozor
Po očima svjetlost mu šeta.
Ne zaklanja se, ne mršti.
Nimalo to mu ne smeta.

Ah, što je mladost lijepa!
Ustati svi su lijeni.
Nad njim poster Nirvane.
I sasušak krvi na veni.

Na bijelom jastuku spava.
Na bijelom on otplovi brodu,
S previše bijelog u krvi
I špricom i iglom na podu.

Nekako s prvim mrakom

Nekako s prvim mrakom
Čudan svat mi se javi.
Sjeda pored mene
Pa mi društvo pravi.

Govori da se znamo,
Da krave smo skupa pasli.
Istom hodali cestom
I zajedno da smo rasli.

Slijedio me je, kaže
U sjeni moje sjene.
Ja njega vidio nisam,
A on je bio uz mene.

Star si i umoran, reče.
Ni stih ti nije na cijeni.
Nemoćno ti je tijelo.
Još malo pa ćeš k meni.

Al' nemoj se bojati ništa,
I mrak je prepun svjetla.
Sve nas prije il' poslije
Pomete Božja metla.

Nastavlja istim tonom
Dok vani suton se zlati.
Tisuću zna sitnica
Pa me u djetinjstvo vrati.

Sjećaš se, kaže on meni,
Kad žuti snijeg je pao?
Trebao pasti si razred
Jer nisi slova znao.

Cakli se zid u kući.
Na prozoru ledeno cvijeće.
Sirotinjski to su dani,
A ti si prepun sreće.

Dobio nove si hlače,
Naranču i bombone.
S ganjka slušaš kako
Cestom praporci zvone.

Ma otkud samo znade
Te moje svete sitnice?
Ja gledam, ali nikad
Ne mogu vidjet' mu lice.

Rječit je, mislim u sebi,
Kao da prelijeva boje,
Dok mi opisuje sretne
Dane mladosti moje.

E, što je bilo lijepo!
Čovjek ni svjestan nije.
Veselit' se ničemu nećeš
K'o što si nekada prije!

Nijedne usne više
Vrelinom te opeći neće,
K'o one koje si ljubio
Davne šezdeset i treće.

Nijedna tvoja pjesma
Više nema tu snagu,
Da opiše kako treba
Tu tvoju bivšu dragu.

Rekoh mu ljutito tada:
Neka te voda nosi!
Zašto me toliko mučiš?
Reci, konačno, tko si?

K'o pahulje prvog snijega
Padale su mu riječi.
Čemu sad ta žestina?
Kad želiš, ja ću ti reći.

Imaj malo strpljenja!
Idemo samo polako.
Mene i moje prisustvo,
Objasniti nije baš lako.

Ja sam ovdje zbog tebe,
Da se boljemu nadaš.
Da te k svjetlu vodim,
Da te dižem kad padaš.

Sjeti se kolike noći
Istinom sam te mučio,
Kad si učinio nepravdu
I pogrešno kad si odlučio.

Ja sam iz tvoga srca
Pakost i zloću brisao.
Tražio najljepše riječi
Kada si pjesme pisao.

Ja sam ti vagao misli
Prkosio tvojoj volji.
Nastojao sam uvijek
Da budeš čovjek bolji.

Od tvojeg prvog daha
Suđeno nam je u dvoje.
Ja nemam svoga lica.
Moje je lice tvoje!

Eto, da nisi ni znao
Nosiš života me cijela!
Dvadeset jedan sam gram
Težine tvoga tijela.

Tu sam da brinem za te'
Kada te život kuša.
Ja sam to, što ti jesi.
Ja sam tvoja duša!

Blentavo moje!

Blentavo moje, rođeno, drago!
Ne, nisam ja onaj koji sve zna.
Ali u sebi, da pronađeš blago,
Trebam ti vodič, baš kakav sam ja.

Nemam ja moći silnih vladara,
Nit' mi je nauka strana jaka.
Ja imam samo glavu sanjara
I maštu znatiželjnog dječaka.

Doći će dani kad sve se ruši,
Kad treba sili nasuprot stati.
Upamti! Samo s dobrotom u duši
Odabрати stranu ti ćeš znati.

Tvoje je jesti, spavati, piti,
Slušati bajke prije sna.
Al' ako želiš vječno mlad biti,
Trebam ti vodič, baš kakav sam ja.

Otvori srce i nosi ga širom.
Jadnih i očajnih ima svuda.
Ne trebaš biti čarobnjak sa šeširom,
Lijepa riječ čini još veća čuda.

Život je šeret, koješta sprema.
Mnoge uplete u svoje niti.
Al' upamti jedno! Makar me nema,
Ja ću nevidljiv u tebi biti.

Ponekad znade gorčiti šećer.
I čovjek u pomoć zaziva Boga,
Al' ne boj se ničeg! I najdeblji glečér
Otopit toplinom srca ćeš svoga.

Blentavo moje, rođeno, drago!
Ne, nisam ja onaj koji sve zna.
Ali u sebi, da pronadeš blago,
Treba ti vodič, baš kakav sam ja.

Bijela nevjesta

Bijele joj haljine kite
U nepodnošljivom muku,
I mirisnih ruža buketić
Stavljaju joj u ruku.

Vjenčić tratinčica pletu
I upliću joj u vlasi.
Silno naglasiti žele
Ljepotu koja je krasi.

Ugrij je sunce zlatno!
Hladne su ruke njene.
Obasjaj joj blijedo lice
I oči otvorene!

Ne daj joj da ozebe!
Toplinom je ogrni.
Bijelu nevjestu danas
Odvode svatovi crni.

Sedam zrna pšenice

Jednom sveti čovjek
Na neka pokuca vrata
I smjesta mu ih otvoriše
Dva rođena brata.

Reče im da je gladan,
A oni odgovore: Sjedi!
Evo, ovdje je stol
I skupa s nama jedi.

Došljak blagoslovi hranu.
Svega na stolu je bilo.
Razgovaralo se o svemu,
Slatko se jelo i pilo.

Baš sam se najeo! reče,
K'o nikada u životu.
Nagraditi zato vas želim
Za ljudskost i dobrotu.

Jednom sedam zlatnika
Dajem u ime pečenice,
A drugom zbog vina i kruha
Sedam zrna pšenice.

Ode sveti čovjek
I zatvori za sobom vrata.
I prvi put zavist se javi
Između dva brata.

Onaj što dobi dukate
Reče: Čuj ih, što zvone!
I ode platiti piće
Svakom iz gostione.

I tako svakoga dana
Na njegov račun se pilo.
Svi su mu bili prijatelji,
Dok je dukata bilo.

Probudi jednog se jutra
Praznog džepa i gladan.
Nitko ga poznati ne želi
I posta silno jadan.

Drugi, što dobi zrnje
Nije gubio vjere,
Posadi ga u zemlju
I lijepo klasje pobere.

Opet s istog klasja
Do jednog sva posadi zrna.
I opet mu uzvratu rodnom
Zemlja plodna i crna.

Godinama je radio,
Bez obzira, kiši il' žeže.
I žutjelo polje se pšenice,
Dokle god pogled seže.

Pred žetvu pozva brata
I reče mu: Bijedo bijedna!
Pogledaj ovu pšenicu,
Sto je zlatnika vrijedna!

A gdje je tvoje bogatstvo,
Goljo, htio bih znati?
I ne očekuj milostinju.
Ništa ti neću dati.

Te noći puhne vjetar.
Iz oblaka munja se stvori.
Udari grom u pšenicu
I za tren sve žito izgori.

Dva brata sjede u kući.
Dvorište im je u draču.
Pod roditeljskom slikom
Zagrljeni plaču.

PIJANA MUZA

Pijana muza

Tu noć sam pjesmu pisao.
Riječ me k'o vatra pekla.
Slavu mi je i besmrtnost,
Pijana muza prorekla.

Svu noć se ludo hihotala,
I besramne radila scene.
Pored svih dobrih pjesnika
Baš je izabrala mene.

Crnim me biserjem kitila.
Lovorov vijenac mi plela,
I svakog tko me osporio
Na pasja kola je klela.

Samo istinski pjesnici
U rog Heimdalla pušu.
Reče im: Idite kućama,
On jedini ima dušu!

Ja njemu biram riječi,
I vadim iz svojih grudi.
On je božansko biće,
A vi ste samo ljudi.

Kada se otriježnila,
Jasnim mi jezikom reče:
Ne, nisi nimalo dobar.
Voda ti žilama teče!

Ti svoje pjesničke jade,
Gledaš k'o Kristove rane.
O, Bože, koliki ego
U sitnu dušu stane!

Šaptač vjetru

Poslije tebe s ološem
Ostavih u krčmi jetru.
Odbačen k'o stara krpa.
Ja sam šaptač vjetru.

Medicini dadoh tijelo.
Dušu nudim svetom Petru.
Ne treba mi više ništa.
Ja sam šaptač vjetru.

Moj je život bio treptaj
Na Božanskom kronometru.
Ljubav je prokletstvo moje.
Ja sam šaptač vjetru.

Pišem po vodi

Pišem po vodi
Krvlju iz vena.
U suton mi je
Pjesma crvena.

Ujutro modra,
Ujesen smeđa.
Voda mi svoja
Postavlja leđa.

Često niz grudi
Prođu mi srsi.
Naiđe vjetar
I stih mi mrsi.

Ostavljam dušu
Na modrom sagu
Za moju ljubav,
Za moju dragu.

Pišem po vodi
I čelo boram,
Naprosto zato
Što pisati moram.

Ta, ja sam pjesnik
Što katkad jeca.
Pjesme su moja
Rođena djeca.

Nit' im se čudim,
Nit' im se divim,
Samo ih dišem,
Samo ih živim.

Uz njih se smijem
Tugujem, plačem.
Istinu tražim.
Koračam dračem.

Pišem po vodi.
Dajem se svima.
Srce mi kuca
Stihovima.

Daj mi natoči, krvniče!

Moje su misli noćas
Samoćom zarobljene.
Nepodnošljiv slušam
Hihot pijane žene.

Birtaš me lukavo gleda.
Prasac trbušasti!
Stavlja mi piće i govori:
Večeras kuća časti.

Daj mi natoči, krvniče!
Ne škrtari na vinu,
Da se napijem noćas
I odem u materinu!

Daj mi natoči, krvniče!
I rundu za moje Jude.
Teško je živjeti na svijetu,
A ne razumjeti ljude.

Vozim se u čunu

Vozim se u čunu.
Pramac mu vodu siječe.
Mirišu ruže.
Krvvari veče'.

Slušam zrikavce.
Negdje svira gitara.
U džepu novčić
Za lađara.

Izlazi mjesec.
Srebro se česme.
Nestaje pjesnik.
Ostaju pjesme.

Vozim se u čunu
Sa spodobom u ogrtaču.
Moji voljeni
U daljini plaču.

Prospi moj prah!

(Maci)

Prospi moj prah
U suze jesenje kiše
I nemoj plakati
Kada me ne bude više!

Ja sam završio put.
Na svoju sjenu sam stao
I svega osim tebe,
Ja sam se nagledao.

Ne nosi crninu,
Odbaci mila korotu.
Mnogi se nisu uspjeli
Pronaći u životu.

A mi smo imali sebe
I nebo i zemlju na dlanu.
I crkvu i cirkuski šator
U našem malom stanu.

Imali smo i anđela
Koji ispunjava želje,
Sat što otkucava sreću,
Dječji plač i veselje.

Ne tuguj mila moja
Kad te samoća stisne,
I ludim krikom tišine
Ako ti srce vrisne!

Obuci crvenu haljinu
S nekim uzorkom cvjetnim.
Stavi osmjeh na lice
I mrtvog - učini me sretnim!

Što li sam to vidio u Petrovim očima?

Nije mi dalo mira,
Proganjalo me noćima.
Što li sam to vidio
U Petrovim očima?

Nije to bio vapaj,
Niti ljutnja, ni bijes,
Već samo neka mirnoća
I okićen hrastov lijes.

Nije to bio očaj,
Niti gorčina, ni jad,
Već uplakana mu žena,
Djeca i unučad.

Nije to bila srdžba,
Nije to bio ni strah,
Već župnik koji zdušno
Prahu preporuča prah.

Nije mi dalo mira.
Proganjalo me noćima.
Što li sam to vidio
U Petrovim očima?

Na nož sa životom

Kažu da je mudrosti čin
Pognuti glavu pred silom,
Predati meč sa stilom.
Biti kurvin sin.

Budala ne zna za strah,
Govore latinske fraze.
Ne dam da ljudskost mi gaze.
Nisam izgubio dah.

Još dižem barikade,
Čuvam poštenja prijesto
Opijen ljepotom.

Budnicom mijenjam balade
I još se pograbim često
Na nož sa životom.

Sekretar

Sekretar me zvao da dođem,
Jer ima mi štošta reći.
Pravo u oči me gleda.
Ozbiljan, mrk - bez riječi.

Srami se, mladiću, sebe
Pod Titovom slikom na zidu!
Ti si prokockao svoje,
A imali smo te u vidu.

Nikada ništa od tebe!
Tamburaš, stihove pišeš.
Ne vrijediš ni pišljivog boba.
Ni zraka koji dišeš!

Mrkn'o si šefovu ženu!
Pa dobro, što je tebi?
Ti misliš da smo slijepi.
Mi znamo sve o tebi.

S ološem lumpuješ noću,
I Bogu dane kradeš.
Ako se ne misliš popraviti,
Pišat ćeš krv, da znadeš!

Gledam ga kako mi prijeti,
A riječi mi nisu bitne,
Već njegov debeli trbuh
I praseće oči sitne.

Jebo ti sebe! rekoh.
Mladost mi puše u krmu.
Ja grabim iz čistog vrela,
Zahvaćam sedef i srmu.

Mlad sam i prepun života.
Sokovi tjeraju mene.
Začarali moju su dušu
Stihovi, pjesme i žene.

I onda: Marš van, đubre!
Napuštam njegovu sobu.
A on ni ne može pojmiti,
Da stojim na njegovom grobu.

Veseli gajdaš

Jadan i slomljen
I sit već svega
Želim samoću,
Al' evo ti njega.

Glazbalom svojim
Kmeči i gudi,
Krevelji mi se
I izlaz nudi.

Skače i cupka
Bosonog na cesti.
Kaže mi: Zdrav si,
Imaš što jesti!

I tvoji su dobro,
Bogu hvala!
Poslušaj što ti
Kaže budala:

Veseli gajdaš
S kozjim mijehom,
Sve će ti boljke
Izliječiti smijehom.

Veseli gajdaš
Put će ti zlatiti
I životnu radost
Ponovo vratiti.

Kud ću, budalo
S teretom duše
I nakaznim huljama
Što svijet mi ruše?

Kud ću sa čašom
Pregorkog vina?
Uzdaj se, kaže,
U Božjeg sina!

Kako, kad sumnjam
U nebo i ljude?
Danajske darove
Stalno mi nude!

Danas brat brata
Laže i šmira.
Preпусти, kaže,
Srcu da bira.

Veseli gajdaš,
Ruglo i smeće,
Od tebe ruke
Dignuti neće.

Veseli gajdaš,
Seoska metla,
Uputit će te
U smjeru svjetla.

Gledam ga kako
Jezik mi plazi,
Kako na svaku
Gestu mi pazi.

Pozna me više
No ja sam sebe.
Govori: Nije
Kasno za tebe.

Jest da si smušen
I emotivac.
A što si takav,
Ti nisi krivac.

Nasuprot matici
Ti uvijek tečeš.
I ostarjet ćeš,
Al' odrasti nećeš.

Veseli gajdaš
Vandrokaš - lola,
Kaže: Ne živi
Sa srca pola.

Veseli gajdaš
Mračnjak sa svijecom,
U noći slijedi
Moj krik za srećom.

Kad izgorim

Kad izgorim vatrom
I zgasnem k'o peć.
Kad prolijem tintu
Na posljednju riječ.

Kad ostanem licem
Na hrastovom stolu.
Čitaj mi Rimbaudovog
„Spavača u dolu“.

Ako ne zasuzim,
Ako glas ne pustim.
Ogrnut sam tada
Vječnim mrakom gustim.

Stavi mi u njedra
Jednu dunju žutu,
Da mi sja k'o sunce
Na posljednjem putu.

Ratnik

Golobradi ratnici
Do njega su stigli.
Za ruke i noge
S trave su ga digli.

Dolje ispod njega
Crven trag se rubi,
Gdje ležаше licem
K'o da zemlju ljubi.

S krunicom u ruci
Blažen k'o da sanja.
Na grudima nosi
Tri odlikovanja.

I sva tri su ista
Posebna i rijetka.
Ljubav, mladost, hrabrost.
Tri rane od metka!

Mramorni grad

Izbijen iz cipela i slomljen životom
Vucaram se pripit, kao zadnji gad,
Kroz ljepljivu maglu, vijugavim pločnikom,
Uz čempres i tuju u Mramorni grad.

Podbuo, zgužvan, prepun gorčine,
Dok nosnice težak šimšir mi šmrču.
Odjednom shvaćam da taj me miris
Ni s čim ne vezuje, osim sa smrću.

Pa što je tu je. Dobro vam jutro!
Pokoj vam dušama, što drugo reći.
Znam, nije lijepo, al' umoran sam
Pa ću na klupu pokraj vas leći.

Dva su se olujna tu izlila mora.
Jedno slano, drugo rumeno.
Planinu uzdaha ovdje su zidali,
Da dohvate zauvijek izgubljeno.

Najveći švaleri ovdje su mirni.
Kraj ljupkih dama muževi leže.
Nema tableta, bolova; ničeg,
Već samo cvijeće, suho il' svježe.

Ministri, banovi, pjesnici, klatež,
Siročad, starci; rasipni, škrti
Čekaju svjetlost sudnjega dana
Pored svog imena s datumom smrti.

Prožima svetost me ovoga mjesta,
Čiju tišinu tek remete ptice.
Ovdje ne vlada zakon jačega,
Već onaj jednakosti i pravice.

Osjećam kao da skrnavam mjesto
I odlazim s mišlju koja mi pada,
Da zavidan sam, za ime svijeta,
Tihom pučanstvu Mramornog grada.

VJETAR ZAVIČAJA

Akrostih mom selu

Vlak u daljini.
Etida vodenice.
Lepršaju rubini
Iznad pšenice.

Krijesnice noći
Izgaraju sjajem.
Gledaju oči
Rođenim krajem.

Đerdan veselja.
E, grudo moja,
Vrutak si želja...
Akvarel boja.

Carevino moja!

Vjetar zavičaja

Selo i magla nad vodom,
Drveni čun na rijeci.
Otud sam i ja rodom
I moji davni preci.

Vodi me mali puteljak,
Vjetar pomalo pirka.
Pozna me taj veseljak
Pa mi u džepove virka.

Što li miносиš, kaži?
Pita taj landravec ludi.
Rekoh: U džepu ne traži
Već s lijeve strane grudi.

Vrane

U krošnji se uvečer zgure,
Zauzmu svoje grane,
Bez glasa u prazno zure
Vrane.

Iz mračnih vremena stižu,
Crnom se magijom hrane
Iz zmijskih loga gmižu
Vrane.

S mrklim se stapaju mrakom
Sve dok jutro ne svane,
Šire tjeskobu zrakom
Vrane.

Šapat zemlje

Groznica me trese,
Košmar mi u glavi,
Obloge od rose
Na čelo mi stavi.

Poderano nebo
Srebri srmom večé,
Sve što imam reći
Suza je što teče.

Krunjena i kleta
Kad mi klone glava.
Čut ćeš šapat zemlje:
Tu mi dijete spava.

Umire djed Lovašić

Puše li, kćeri, to bilogorac?
Otvori prozor, bar Oberlicht
Da mi on malo ohladi čelo.
Na zidnom satu digni Gevicht.

Poslušaj samo kako lamata,
Gore od Zrinske se zalijeće,
Mirise nosi moga djetinjstva,
Povija ječam i drveće.

Neću još dugo i sama znadeš,
Jurše mi nije reko ni riječi.
Šedi me pomaz'o i ja sam spreman
Tamo kraj Badnjače uz svoje leći.

Ne znam na koga sin mi je takav,
U njemu ja sam gledao sebe
I sada vidim, nismo si bliski.
Moja je narav prešla na tebe.

On nije htio ostat' na zemlji,
Smrdjela mu je domaća brazda.
Ja mu ne branim, nek bude tamo
Gdje mu je tuđinski čovjek gazda.

Kad tvoja mater opravi mene,
Ne slušaj moga sina ni snajku.
U jedan džep mi jabuku tušni,
U drugi naše rakije flajku.

Znam da me voliš k'o i ja tebe.
Ne kukaj za mnom, u sebi plači,
Lomiti nemoj umorno srce
I poslije smrti rođenom ćaći.

Svaki dan tamo mi ne dosađuj.
Kad nikog nema ti dođi tad.
Onda mi reci što ima novo
I pita li za me unučad.

Puše li, kćeri, to bilogorac?
Mlate vratašca što vode u vrt.
Možda to Malenka lupa u štali
Il' je po mene došla smrt.

Zrikavac

Umro je zrikavac.
Više ga nema.
Sitno biće
Talenta golema.

Sinoć je svirao
Posljednji put.
Odar mu je
Maslačak žut.

Promiču bube
Kroz muklu tišinu.
Stavljaju kraj njega
Violinu.

Zastao vjetar
Pa mu se klanja.
Odgada svoja
Putovanja.

Rosom plaču
Pupoljci svježi.
Slavni maestro
Mrtav leži.

Morov mlin

Posljednju pomast
Je primio Luka,
Prekrižila ga je
Popova ruka.
Na bijelom jastuku
Upalih očiju
Sjeo je i on
U Božju kočiju.

Bjelina, bjelina,
Svjetlost mliječna,
Sveta tišina,
Adresa vječna.
Srebrne harfe
I zvuci roga
Na tronu ljubavi
Prijestolje Boga.

Anđeli Gospodnji
I Kerubini,
Mučenici,
I Serafini.
U duši radost,
Dragost milina.
Al' nema nigdje
Morovog mlina.

Lijevo i desno
Na sve strane
Mirišu ruže
Rascvjetane.
Ljupko žvrgolje
Ptići mali,
Al' Luki svejedno

Nešto fali.

Livada, livada
S mutnom rijekom,
Starom vodenicom
I malom štrekom.
Sirotinjska kuća
Od pljeve i blata,
Drveni pocijek,
Škripava vrata.

Mukanje krava,
Tanjur proje.
Sveti se Bože
Ime Tvoje.
Spusti me natrag
S rajskih visina
Kad nema u njima
Morovog mlina.

Utovarivači klada

Kraj teških klada svaki dan stoje.
Uz njih je šumar u zelenoj bluzi.
Naprežu silno mišiće svoje,
Tovareći ih u vagon na pruzi.

Znojna si čela brišu rukavom
I paze najviše koliko mogu,
Jer ovdje nemar plaća se glavom,
A mnogi ostaše bez ruku i nogu.

U podne tajnik donosi plaću.
Na licu im osmjeh, dok tijelo klone.
Jedan govori: Pol ženi dat ću,
A pola djeci za bombone.

Omaklo se srcu

Omaklo se srcu,
Sjetilo se svega,
Da si bila moja,
A sad si kod njega.

Zagrcnuh se malo,
Navlaži se oko,
Jer zemlja je tvrda,
A nebo visoko.

Sad je moja sreća
Utopljena ptica
U slankastom zdencu
Iza trepavica.

Suđenica

Trebala si tu u selu
Dati srce nekom jačem.
Kašlješ krv u gazu bijelu
I tješiš me dok ja plačem.

Petrolejke svjetlo žuto
Aureolu radi sjajnu.
Uzglavlje ti podignuto,
I šutim ti svoju tajnu.

Prorekla mi proročica,
Na kramu u Novoj Rači:
Umrijet će ti suđenica.
Nikad drugu nećeš naći!

Gerberi

Nečujno prođoh kraj Kerbera,
Koraknuh u drugi svijet.
Donesoh ti buket gerbera,
Tvoj najdraži cvijet.

Na tebe svjetlost se spustila
I tad si otvorila oči
Te mrtvim glasom izustila:
Rekoh ti, sve će proći.

Prašnjavom cestom

Tamo me vodi, srce moje,
Gdje samo ja vidim nevidljiv sjaj!
Na ribnjake drage i perivoje,
Prašnjavom cestom u zavičaj.

Vidjele su mi oči već svega.
Al' jedna želja od svih je jača.
Da osjetim Božiće prepune snijega,
I miris jabuka petrovača.

Željan sam blata na potplatima.
Fale mi ljudi, topla riječ, psovka.
Što nisam sa starim seljanima,
Vječita moja je jadikovka.

Blažena bila vremena đaćka.
Sva moja čežnja i uzdisaj.
Vodi me, dušo grđevačka
Prašnjavom cestom u zavičaj!

Cho Cho San

Teče modrina u mene
Iznad polja tratinčica.
Na tvom su uhu rumene
Trešnje umjesto rinčica.

Ti si moja Cho Cho San
I teško te je opisati.
Ja sam o tebi ovisan
I ne znam bez tebe disati.

Ako me ostaviš, znaj
Ja neću oputovati!
U ovoj Madame Butterfly
Pinkerton će tugovati.

Noćni memento

Mjesec k'o riblje oko
Buljav je, mutan i siv.
Trebalo mi piće žestoko
Da noćas ostanem živ.

Odavno moje tijelo
Ništa ne osjeća već,
Kad hukne vjetar opijelo
Kraj sebe mrtvog ću leć'.

Ne sjećam se života
Ljubavi, vina ni žena,
Ne struji više toplota
Sred mojih zgrušanih vena.

Bio sam što sam bio,
Đavlu i kurjaku drag,
Jedino što sam htio
Da pjesmom ostavim trag.

Svjetlucanje

Uz staru prugu i divlje ruže
Moje srce ubrzava kucanje.
Večernje krijesnice nada mnom kruže
I slijedim im svjetlucanje.

Čujem harmoniku moje mame
I one drage starinske pjesme.
Vjetar djetinjstva tapša mi rame.
Zadihan stiže dolje od Česme.

Iz gostione pjesma, veselje.
Slamnati krovovi, pramenje dima.
U jednoj želji sve su mi želje
Da svatko na svijetu sreće ima.

Ali uz groblje strah me je proći.
Pijani su se znali cerekati:
Mrtvaci tu ustaju u pola noći
I svakog tko prođe, oni će čekati.

U kuću ulazim i sav se ježim,
Jer kao da čujem po vratima kucanje.
Glavom pod poplun od straha bježim
I skrivam se u svjetlucanje.

Takva ljubav

O, voljelo se i prije
I srca su izgarala!
Ali riječ ljubav se nije
Nikada izgovarala.

Trebao si mišiće,
To je bilo važnije.
Ljubav je za slabiće,
A ne za one snažnije.

I tako je bilo tada,
Al' čuda su se događala
Pa su se kao i sada
Lijepa djeca rađala.

Moja pjesma

Moju su pjesmu djeci pjevušili
I njome tjerali zloduhe noći.
Gradili kolibe i carstva rušili.
Slabim je davala čudesne moći.

Moćnici su je kleli i psovali.
Bacali uroke ne njene rime.
Rado bi me u lance okovali
I zauvijek zatrli moje ime.

Moju su pjesmu bolesni tražili
Češće nego ljubljenu ženu.
Žeđ za slobodom njome su tažili.
Tješila ih je u smrtnom trenu.

Moćnici su je htjeli nadglasati
Štropotom koraka i doboša ratnih,
Al' nije lako svjetlost opasati.
Čula se je iz rovova blatnih.

Moju su pjesmu i meni pjevali.
Nisam to čuo al' mnogi će reći:
Pakleni đavli vatrom su sijevali,
Ubijala ih je iskrenost riječi.

Pravednik

Samo je rekao ono što misli
Ne kukavički, već hrabro i glasno.
Prisutni su se od straha stisli.
Da je u pravu, bilo je jasno.

A onda su došli po njega noću.
Kundacima tukli na vrata.
Patnju je prošao i samoću,
Na hladnom podu kazamata.

Kući se vratio, nikog ne sudi,
Čak jače ljubi bližnjega svoga.
I ne znam zašto govore ljudi,
Da su u njemu ubili Boga?

Porod

Rođenu kćer na podu kuće
S čašom vina u ruci
Udara otac nogom u rebra
U porođajnoj mucu.

Nemoj za Boga, moli ga žena,
Dok rađa to je grehota.
Kopile nosiš, evo ti, kurvo!
Mojoj si kući sramota.

Zavapi djevojka slici Madone:
Tako ti suze svete,
Tebe u štalici bar nisu tukli.
Sačuvaj moje dijete!

Prosjak pod lipom

Pod lipom u cvatu
Naslonjen na leđa
Sjedi stari prosjak
Otvorenih vjeđa.

Gleda u daljine
S nekim svetim mirom
Dok mu vjetar mrsi
Kosu pod šeširo.

Kroz đon šuplje čizme
Ispao mu palac,
Škakljuca ga slamkom
Vragolasti malac.

Al' prosjak ne mari
Nit da trepne okom,
Samo se na zemlju
Prevrnuo bokom.

Tad po njemu lipa
Strese dio cvata
Da okićen prođe
Kroz nebeska vrata.

Ostavljena

Čujem te, plačeš
Tu u tišini,
Jer sve je gore
Nego se čini.

Odmataš stari
Zavoj sa srca.
Zbog davne rane
Tijelo ti grca.

Nositi moraš
Breme samoće,
Jer kušala ti si
Otrovno voće.

U boljarskoj gozbi
Đavoljih nota,
Uzdaha strasnih
Slatkih prostota.

S molitvom nijemom
Od grijeha čista
Sad utjehu tražiš
U suzi što blista.

Juriš na vjetar!

Nebo od lana,
Sunce maslačak,
Prešao cestu
Crni nam mačak.

Tri puta pljuni.
Za gumb se ulovi
Il': Jebo te ćaća!
Triput ponovi.

Drvena kola,
Četiri kotača.
Jazić, ja
I kobila Kača.

Čuva nas vlast
I sveti Petar.
Idemo kume,
Juriš na vjetar!

Ovo ja sanjam
Pa se ne budim,
Niti se pripitom
Cestaru čudim.

Piša u grabu
Na očigled svima,
Virkaju babe
Da vide što ima.

Drvena kola,
Četiri kotača,
Jazić, ja
I kobila Kača.

Čuva nas vlast
I sveti Petar.
Idemo, kume,
Juriš na vjetar!

Krave na paši,
Mali sokaci,
Pastirska vatra
I pečenjaci.

Malena, daj mi
Pogled pokloni,
Dok zvono djetinjstva
Mi ne odzvoni.

Drvena kola,
Četiri kotača,
Jazić, ja
I kobila Kača.

Čuva nas vlast
I sveti Petar.
Idemo, kume,
Juriš na vjetar!

Jutro poslije ljubavi

Izronilo tvoje je lice
K'o labud iz izmaglice
Sa jastuka punog sanja
Šapata i milovanja.

Zlati jutro kroz rolete,
Tjera noćne siluete
I sve zvijezde što su pale
Na suknju ti i sandale.

U zagrljaj smo se stisli
I vrtimo natrag misli.
Smijuljiš se pored mene
A obrazi ti rumene.

Slijepac

Slijepac stoji na uglu.
Ne vidi jasmin što cvjeta
Ni sunčevu ne vidi kuglu,
Al' sluti ljepotu svijeta.

Očima kojih ni nema
Pretražuje nad sobom žice,
U svoja njedra sprema
Cvrkut mrtve ptice.

Slijepac stoji na uglu,
Raduje se životu.
Često izvrgnut ruglu
Nevidljivu slavi ljepotu.

I svatko tko prođe se mršti,
O čemu trabunja ta bijeda.
A mrak mu divotom pršti,
Jer samo srcem gleda.

Tragač

Tihe me vode nose
U ljuti i očajni jad,
Gdje gladni kruha prose
I jeca siročad.

Na mrazu zebu prsti,
Bode otrovni glog.
I đavo se ovdje krsti
Da mu pomogne Bog.

Što ja tu zapravo radim
I za čim tragam tu.
Ja žar iz vatre vadim
U svome ludilu.

Što li je to u meni
Da boli tuđi me plač?
Krvotok moj se pjeni
Kad osjetim nepravde mač.

Odavno na papiru
Ostavljam za sobom trag.
Možda ću u lektiru
Kad me odnese vrag.

Sjena moje mame

(mami)

Uvijek blizu mene
Sred sunca i tame,
U mojoj je sjeni
Sjena moje mame.

Ne vidi je nitko
Nit joj glasa čuje,
Moju djecu ljubi
A dušmane psuje.

Kad je meni dobro,
Usne joj se smiješe,
A kada sam tužan,
Njene riječi tješe.

Al' na njenom grobu
Kad zapalim svijeće
K'o za inat šuti
Ništa reći neće.

Mrtvi mladići

U džepu im slike djevojaka,
Smiješe se i glupiraju.
U dolinu besmrtnih
Mrtvi mladići
Marširaju.

Iz šume bijelih križeva
Ustali su i paradiraju
Spremni još jednom umrijeti.
Mrtvi mladići
Marširaju.

Nad suhom česmom

Primi me daljino,
Skutima ogrni!
Pjevaj mi tišino!
Horizont se crni.

Bolesna mi duša,
Slomljeno mi tijelo.
Crn me đavo kuša
I sprema opijelo.

Uzmi moje rime
I gromom ih spali.
Zbriši moje ime
Kad nikom ne fali.

Ne daj mi da pjesmom
Njeno ime vrijeđam,
Dok nad suhom česmom
Za ljubavlju žeđam.

Moja mama, ja i Jasna

(sestri Jasni)

Za večeru šmarn sa džemom,
Kreket žaba – večer krasna.
Bliješti mjesec nad ribnjakom.
Moja mama, ja i Jasna.

Iznad sela mir i spokoj,
Pozdravljenje – zvona kasna.
Vrijedi život svakog daha.
Moja mama, ja i Jasna.

A u glavi samo radost,
Čista iskrena i strasna.
Hvala, Bože na djetinjstvu!
Moja mama, ja i Jasna.

Slova

(Učiteljici Slavi Matičić)

Našao sam sveti gral
San svih pustolova,
Kada sam od vas kao mal'
Naučio slova.

Vekić i smrt

Vekić me vidio samog na cesti,
Potegnuo uzde, viknuo: Eee!
Sofijin mali, dođ' gore sjesti,
Daleko ti je do kuće.

A iza njega u crnom žena
Sakriva nekim štrikom lice.
Vekić promrmlja: Šuti k'o sjena,
U Grđevac ide iz Kovačice.

Sutradan čujem u osvit sivi
Otiš'o Vekić sinoć u vrt,
Objesio se na svojoj šljivi.
Je l' on to dovez'o svoju smrt?

Poziv

Sveti Petar posla mi poziv.
Sutra u sedam i šest minuta
Gore kod mene dođi na proziv.
Ne vrijedi isprika ovog puta.

Ma, Petre brate, tako ti brade!
Ima li milosti išta u tebi?
Još mi se ljube djevojke mlade,
A ti me evo pozivaš k sebi.

Žena koja priča s tišinom

Sama s krunicom i molitvenikom
Tugovala je za mrtvim sinom.
Viđao sam je pa je nazvah
Žena koja priča s tišinom.

U zlatokrugu petrolejske lampe
S jednom tek ubranom georginom,
Otvarala širom svoju bi dušu
Žena koja priča s tišinom.

Nikad nikom se žalila nije,
Nosila se je sa svojom sudbinom.
Ispijena lica i slomljena srca
Žena koja priča s tišinom.

Tako je sestra Vesna govorila

Ponekad moja pjesma i nastade
Da bi se nekom od ljudi dodvorila.
Mama je uvijek brinula za te,
Tako je sestra Vesna govorila.

Ponekad nisam trebao kucati
Da bi se neka vrata otvorila.
Mama se uvijek bojala za te,
Tako je sestra Vesna govorila.

Ponekad nisam čekao priliku;
Ona se sama odnekud stvorila.
Mama je ipak vjerovala u te,
Tako je sestra Vesna govorila.

Putnik

Neki putnik, Bog zna otkud,
Jad i bijeda vreća buha,
Skine šešir, prekriži se
Pa zagriže šnitru kruha.

K'o da jede s carskog stola
Uživa u zalogaju.
Sve mrvice što su pale
Pokupio je na kraju.

Tad izvadi mali notes
I olovku iz svog džepa.
Tog trenutka po mrvice
Ptičica doleti lijepa.

Ne reče joj putnik ništa.
Radi crtež, potez vuče
I niti ne trepne okom,
Kada papir zacvrkuće.

A ptica bez trunke straha
Mirno mu na notes sleti
Pa sa pticom nacrtanom
U sunčani dan odleti.

Neki putnik, Bog zna otkud,
Podigne se sa svog mjesta,
Stavi šešir si na glavu
I s pastirskim štapom nesta.

Ako pitaš srce

Ako pitaš srce,
Sigurno ćeš pogriješiti.
Učinit ćeš ono što moraš,
Al' tuge se nećeš riješiti.

Ako pitaš srce,
Tvoje drugo ja će opsovati.
Izvana ćeš odisati srećom,
A iznutra bolovati.

Ako pitaš srce,
A kog ćeš, ako ne njega,
Osjećat ćeš se bezvrijedno,
A bit ćeš vrijedan svega.

Romansa

Ostala si sa mnom u groznici slatkoj
Pod pijanim nebom prepunim ciklama,
S bedrima od vatre u haljini kratkoj,
Napunio sam ti oči krijesnicama.

Ležali smo tako kao mrtvo cvijeće,
Kroz trske se vjetar šuljao u ritu,
Za sve druge žene umro sam tu več'
Kao keltski ratnik ostavljen na štitu.

Vitez od Slatkog potoka

Tamo do onih livada
I cvjetnih šarenih otoka
Ponesi Rocinante svog
Viteza od Slatkog potoka.

U ruci mu pero k'o koplje,
U drugoj srce golo,
Mjesto vjetrenjača neka
Juriša na mlinsko kolo.

Vodi ga tamo do groblja,
Nek' skine vizir s glave,
Jer se pokloniti želi
Svom plemstvu krvi plave.

Zatim kreni galopom
Kroz jasmina bijelog aleju,
Da nađe svoju mladost
I voljenu Dulcineju.

PRIGORSKI
KANCONIJER

Večernjica

Kaplje mjesec
U pospanu Lonju.
Svete pjesme
Iz crkve zvuk.
I širi se arija:
Zdravomarija.
Bogu zahvaljuje
Prigorski puk.

U žarkoj molitvi
Treperi ljubav.
Stisnuta krunica
U svakom je dlanu.
Za djecu, unučad,
Sjetvu i žetvu...
I one drage
Na Kozjanu.

Zelinski vjetar

Lišćem okićen vjetar
Puhne iznebuha,
I prosipa srebrna zvona
Iz crkvice Svetog Duha.

Provuče nam prste kroz kosu.
Preleti Severovine.
Iz starih kljieti nosi
Miris kraljevine.

On ne propušta nikad
Krštenja ni pomazanja,
Luduje, al' na Kozjanu,
Prigorskom puku se klanja.

Za mene dotepenca,
Kad sveti će Ivan zazvonit',
Nek' pucama digne kikle,
Ne treba mi se poklonit'.

Nedela

Nedela dan je svet,
F cirkvu othaja sviet.
A poklem
Išel bum glet
Male Tomaševu kliet.

Nazublane sijene na vehe.
Kraj „Duha“ se križam za grijehe.
Posluhnem..
I čujem tića
Popieva Domjanića:

Živ-živ
Živ-živ
Kaj-kaj
Lubleni moj
Prigorski kraj!

Ispod zvijezda Zajezda

Ispod zvijezda Zajezda
Pod rascvalom lipom domar.
Iz Svetog Ivana Zeline
S lampašem stiže romar.

Po mjesečevim pređama
U brijeg se Milen-grad penje,
Blaženo nek je, Majčice
Tvoje Uznesenje!

Oči na Bogorodici,
A misli u Očenašu
Čujem: Dobri čovječe,
Dođi k meni na čašu!

Ispod zvijezda Zajezda
Čarobna noć je krasi.
Umorni romar iz Zeline
Liježe i lampaš gasi.

Angelušek

Tri noći bil si
Vruć kaki pekel.
I doktor je čkomel,
Niš nije rekel.

Kak bi me samo
Tek tak ostavil?
Znal sem, moj dečec,
Da buš ozdravil!

Srčeke moje,
Vajnkuš je mek.
Spi mi, spi
Angelušek!

Šalovečke šljive medunike

Više ih nema. Posječene su.
Sad tamo rastu žute perunike.
Al' ipak sjećanjem maštu mi slade
Šalovečke šljive medunike.

Sočne i slatke k'o da su ispale
Iz džepova svečeve tunike,
Al' daleke poput moje mladosti
Šalovečke šljive medunike.

Fala ti, mati!

Više se mati zdigla nije
Gda je vu postel legla.
Kaj bu z decom?, šeptale babe.
Kak kusa, sedem je zlegla.

A mi smo sedeli, brisali soze
I gledeli gde se gasi kak sveća.
Stiha je rekla: Tičeki moji,
Sa moja vi ste sreća!

Fala ti, mati, fala za se!
Angeluš s popevkom dohaja.
Kušlec po njemu ja ti pošilam
Gore v nebo, do raja.

Fala ti mati, fala za se!
Da moreš me čujti bar,
Ja bi ti rekel: Bogica moja,
Ne bum te zabil nigdar!

Ciklame kraj Zelingrada

Sve dokle god dišem
U meni tinjat će nada,
Još jednom da pomirišem
Ciklame kraj Zelingrada.

Promijeniti nikad se neće
Da pitaš me bilo kada:
Koje je najljepše cvijeće?
Ciklame kraj Zelingrada!

Uspavanka

Škalevec mjesec zlati.
Niz Trsce vjetar se šulja.
Uz petrolejku mati,
Dijete u kolijevci ljulja.

Pjeva mu pjesmicu istu
Kuju je i njoj baka.
Na nebu Isusu Kristu,
Riječ se obraća svaka:

Čuvaj mi ovo moje
Zrno kajkavskog klasja.
Milosti daj mu svoje,
Nek' ljubav ga Tvoja obasja!

Najmlajša Jandraševa kči

Zvonil je zvon kak da je stekel,
Po selu ljudi su šeptali si:
Nesrečna je bila,
Pak se ftopila,
Najmlajša Jandraševa kči.

Gotal sem tugu, v črnem ajncugu
I mislil, morti to same spi,
Kak negda z menu,
Na štaglju v sienu,
Najmlajša Jandraševa kči.

Ja više nemam falačec srca
Za neku drugu i ni mi žal.
Da more se vrieme nazaj vrnuti,
Jandraš bogicu mene bi dal.

Ono kaj imam, vu pinklec stane.
Više od toga ne treba mi.
Se kaj želim spod toga neba,
Još je najmlajša Jandraševa kči.

Kak da ju zabim, v misli ju vabim,
Buden vu noći gda cieli sviet spi.
Mili je senek,
A žufki spomenek,
Najmlajša Jandraševa kči.

Su noć ju iščem i vajnkuš stiščem,
A krič do neba v duši čkomi.
Naviek bu v meni,
Moj ajngel ledeni,
Najmlajša Jandraševa kči.

Žedan sam

Žedan sam, žedan rode!
Gori mi krv sred vena.
Dodaj mi čašu vode,
Ali nek' bude studena.

Žedan sam, žedan rode!
Teče mi znoj niz lice.
Dodaj mi čašu vode,
Al' one iz Žlebice.

Žedan sam, žedan rode!
Časom do izvora skoči.
Dodaj mi čašu vode,
Valja mi daleko poći.

KLETVE I MOLITVE

Dezserter

Pobjegao sam u sebe
Niti zadnji ni prvi,
Da negdje pronađem tebe
U toplini moje krvi.

Puno je vode proteklo
I nema bez tebe sutra.
Ciganče smrt mi proreklo
I umro sam iznutra.

Potrošiš tako dane
I nikad sebe ne kriviš.
Naprosto vrijeme stane
Kada iz navike živiš.

Odavno sam dezserter,
Godine mi se svete.
Prst mi pokazuje Werther
Srednji - jebo ga Goethe!

Židovska kletva

Zjenica cvjeta, suzi rosom,
Vjetrić punim plućima diše.
Pobjegoše mi dani pred nosom
K'o kamatari me prevariše.

Uprežem misli u teški jaram.
Slano mi sunce kaplje niz čelo.
Da ću te sresti, opet varam
Ovo svoje iznošeno tijelo.

Razumi jednom i ti mene!
Iz njedara zemlje ili s nebesa
Vrati mi ptice izgubljene
Na ljubičaste grančice vrijesa.

Sve je sad gluho i nijemo
Čemera vječna je žetva.
Dabogda im'o - pa nem'o!
Strašna je židovska kletva.

Živjeti, živjeti hoću!

Kao kad slijepac progleda
Osupnut sjajem jutra,
Bistrinom dječjeg pogleda
Opet živim iznutra.

Bože, što mi se događa?
Otkud ta svijetla zraka?
Ta me misao pogađa
Sred ovog mojeg mraka.

Možda su drage žene
Pred kućom posadile iris
Pa opet stiže do mene
Davno zaboravljen miris.

Živjeti, živjeti hoću!
Od uzbuđenja se ježim.
Ušla je svjetlost kroz ploču
Pod kojom mrtav ležim.

Nebeska majko

Skidam šešir i klečim
Pred Tobom i Tvojim Sinom,
A tijelo i krv sam Gospodina,
Primao kruhom i vinom.

Sklapam Ti žuljave ruke.
Uzmi mi vinograd, njive,
Al' veži vjerom i križem
Djecu, da sretno mi žive.

Nebeska Majko Sveta!
Iz kaleža Tvoje dobrote
Podaj da primimo patnje,
S ljubavlju kroz živote.

Nebeska Majko Sveta!
Na kraju puta moga,
Nauči u teškom me času
Prihvatit' volju Boga.

Sve moje nešto, sve više je ništa

Sve moje nešto, sve više je ništa.
Uzaludna čežnja s mokrog pristaništa,
Božićno jutro bez aure svete,
Usred sirotišta rasplakano dijete.

Do apsurdna digla moja se karizma,
Osvjetljava žarko put do nihilizma.
I najtoplija riječ k'o kletva me zebe.
Sad vjerujem svima, al' sumnjam u sebe.

Možda ipak negdje čudo još postoji
Pa kemija neka s tobom me spoji
I misao ovu prenese ti vješto.
Tad sve moje ništa, postat će nešto.

Luč

Na vrhu hridi u nebo strši
Vatrena luč kojoj težim.
A pod njom more sve lomi i krši
I ja se penjem, ne bježim.

Uklet sam ovim čudnim darom
Da stremim nemogućem.
Pod cijenu smrti za tim ću žarom,
Umjesto da se povučem.

Krvare prsti, kamen ih reže,
Drhturi tijelo i kleca noga.
Tako prolaze oni što teže
Dosegnuti mistiku Boga.

Božje poruke

Preko anđela
Bog poruke šalje
I komunicira
Sa svima.

A sa mnom
Odnedavno,
Tadijanovićevim
Stihovima.

Sanjarica

Sanjao sam bijelog ždrala
Slomljenih krila u blatu.
Sanjarica kaže: Bogu hvala,
Na suhom ćeš ležati zlatu.

Sanjao sam grobnu raku
I u njoj mrtvog sebe.
Sanjarica kaže: Raduj se znaku
To netko misli na tebe!

Sanjao sam zemlju svoju
Gdje mladi grade kuće.
Sanjarica kaže: Luckasti soju,
To je nemoguće!

Vrijeme umiranja

Zarobljen u svom mraku
Prazninu osjećam mrtvu.
Neki je zloduh u zraku
I kreće po svoju žrtvu.

Topli proljetni vjetar
Bolesnim dahom se ceri
I dva metra sa metar,
Blatnjave zemlje mjeri.

Kao od bodlje trna
Umorno tijelo mi jauče.
Prokleta mačka crna
Pred mojim vratima mijauče.

Krvnikove suze

Pravi znalac kanarincu
Iglom probode oči.
To čini zato što ptica
Ljepše pjeva u noći.

Sjedne u svoj naslonjač
I onda s užitkom sluša
Vrtoglave ptičje kadence
Pa mu se razgali duša.

U dubok zanos pada
Kad ga ponesu muze,
Pa besmrtnu pjesmu piše:
Krvnikove suze.

Pred odlazak

Svako jutro cvate
I ružom i glogom.
I svakom se skrate
Putovi pod nogom.

Na drvu života
Sve manje je lista.
I svaka ljepota
Rutina je čista.

Tuđi u visinu
Zmajevi se dižu.
Stvaramo prazninu
Onima što stižu.

Do kraja smo stigli,
A mladi u duši.
Još bi čašu digli
Al' korijen se suši.

Velečasnom sve si
Rek'o ispod križa:
Sve su slađi grijesi
Što je zemlja bliža.

Prokleti pjesnik

Tuđim je očima gledao
I tuđim plućima disao.
Bogu je srce predao
Kada je pjesme pisao.

Stihove su mu prokleli,
U ludnicu su ga strpali.
Na stratište zatim odveli,
U neznani grob zatrpali.

Njega su i bez čavla
Na križ sramote pribijali.
U stihu je imao đavla
Zbog kog su se neki ubijali.

Gost

Kada u dvorište kroči,
Pas repom maše.
Nevidljiv je u noći
Gost kuće naše.

U mraku čujem jasno
Da blagu u štali pođe.
Od straha ne dišem glasno
Kada u kuću dođe.

Na čelo stola sjeda,
Žravkom lulu pali.
Kad ode, baka gleda
Da l' čašica rakije fali.

Pitam: Je l' sve u redu?
Al' ona o tome neće,
Već kaže: Opet djedu
Nisam zapalila svijeće.

Karmine za domovinu

Kroz kosti siromaha
Vjetar svirati krene,
I bruje bijele orgulje
Kantatu za ponižene.

A snijeg zasipa vrata,
Niti tko čuje nit' sluša,
Da đavo u krug vrti
Rulet naših duša.

Samo sirotinja tu je.
Gadovi digoše sidra.
Tragom tajnih računa
Pobježe stoglava Hidra.

I opet će vratit' se klatež
Da kroji našu sudbinu.
Oni zbog kojih su ove
Karmine za domovinu.

Mojim kritičarima

Stat će na moje stihove
Kao na ćilim, prljave čizme.
Prazne su duše njihove
Pa rabe latinizme.

Govorit će: Ludi pjesnik
Očekuje da ga shvate,
A pjesme su mu bolesnik
Priključen na aparate.

A ja ću ustati iz groba.
Psovati im fakultete.
Kriknuti: Zalud vam zloba,
Nebom mi stihovi lete!

U njima moje su sanje
I putokazi na cesti.
Ne blatite bijelo tkanje
Koje ne znate vesti!

KRIJESNICE IZ RAJA

Krijesnice iz raja

Svjetlo u daljini
Kad mi oči spaze,
Nešto mi u tmini
Osvjetljava staze.

Čuva me k'o svoga
Vjerno kao pseto.
To nije bez Boga,
To je nešto sveto.

Idem mirno dalje
Tragom toga sjaja.
To mi mati šalje
Krijesnice iz raja.

Lucija gazi grožđe

Lucija gazi grožđe,
Rumeni sok se cijedi.
Visoko zadigla haljinu;
Oslobodi, ne zavedi!

Oko drvene kace
U trenu zamro je smijeh.
Tu starci i mladići
Isti priželjkuju grijeh.

Lucija gazi grožđe,
Rumeni nektar medi.
Tako su bijela joj bedra;
Oslobodi, ne zavedi!

Dignut će misno vino
Svećenik u kaležu svom.
I on je negdje u sebi
Zgriješio s Lucijom.

Vagabundov sin

Stigao je odnekud s juga,
Ne znam ni ime svom starom.
Kako sam kasnije čuo,
Skitao se svijetom s gitarom.

Mati je bila još mlada,
Na plaži kraj njega je sjela.
Znam da ga voli i sada,
Za njim je pobjeći htjela.

Ja sam vagabundov sin,
Ja sam grijeh materin.
Ja sam vagabundov sin
S vrelim srcem južnjačkim.

Od majke naslijedio ja sam
Nježnost i tužne oči.
Od njega nemir u duši
Kad čujem gitaru u noći.

Dok hodam ulicom, čujem,
Govore za mnom sa strane
Ne pada jabuka nikad
Daleko od svoje grane!

Idi, Julijana!

Idi, Julijana!
Napuni oči daljinom,
Ljubi se s nekom barabom,
Začini poljupce vinom.

Tamo je nebo mlado
I ima još uvijek časti.
Ako poželiš umrijeti,
Onda umri od strasti.

Idi, Julijana!
Još ima čuda na svijetu,
A tvoje mlado tijelo
Nije za starog poetu.

Slatko je voće grijeha
I ljudske radosti skriva.
Uberi ga! Tako ćeš znati
Da si bila živa.

Ako ti se vratim

Ako ti se vratim,
A umro sam,
Ne otvaraj vrata!
To nisam ja,
Već samo stakalce
Razbijenog sna.

Ako ti se vratim,
A umro sam,
Ne obaziri se!
To nisam ja,
Već tupi bodež
Sjećanja.

Ako ti se vratim,
A umro sam,
Ma pogledaj ipak
S prozora
Za svaki slučaj,
Da nisam ja!

Kad si me varala

Niti je svijet zastao,
Niti se zemlja otvarala,
Niti je kaos nastao
Kad si me varala.

Sunce je i dalje sjalo,
A vjetar k'o veselo štene
Dizao lišće je palo
I jurcao oko mene.

Nije se nebo zamračilo
Nit' ga je munja zaparala,
A nisam niti prostačio,
Kad si me varala.

Išli su sprovodi svuda
Dosadni, kakvi već jesu.
I gle, čudnog li čuda!
Bez imena mog na lijesu.

Oprosti, Franciska!

Oprosti, Franciska!
Znam da gotovo je
I slučajno, eto
Kriknuh ime tvoje.

Vidio sam jasmin,
Nad njim tepih zvjezdan.
Lude su me čežnje
Bacale u bezdan.

Stao sam kao pseto
Kraj prozora tvoga.
Razmišljao s kim si.
Zazivao Boga.

Oprosti, Franciska!
Znam da nema više,
Ali na svakoj drugoj
Tvoje ime piše.

Križ mi je na grobu
I sad stojim nad njim,
Pokopan sa tvojim
Poljupcima zadnjim.

Crveni ribizli

Što te vuče, sine
U noć pod njene
Prozore dugo?
Crveni ribizli, majko,
Ribizli!
A što drugo?

Zbog čega boluješ sine?
Zašto je tužan
Tvoj stih?
Zbog crvenih ribizla, majko!
Ribizla
Crvenih!

Dama iz Gajeve

Večer nad gradom, siva i zlatna.
Ona je ispred fasade bez žbuke,
K'o da je sišla s Lautrecovog platna.
Fišekom kestenja grije si ruke.

Prolazi kraj nje Vjekoslav Majer
I zbog nje skida šešir s glave.
Za noćnu damu to bijeli je šlajer
I pet minuta besmrtne slave.

Pijetao

Srce kao oraščić,
Ali od kuće veće.
Kavgadžija kicoš
Uz koke šeće.

Lepetanje krila.
Nad glavom sječivo.
A sunce na nebu
Gleda molećivo.

Zazvonili zvončići
K'o zvona s crkve.
U travi kresta
Boje mrkve.

Mrtvo cvijeće

Osušeni buket,
Dašak davne sreće.
Čaroban i uklet...
Mrtvo cvijeće.

Trebao sam znati
Da te vratit' neće.
Uvenule lati...
Mrtvo cvijeće.

U mraku samoće
Završiti sve će,
Ispod hladne ploče...
Mrtvo cvijeće.

Matera

Skrušeno je stala
Ispred patera.
Rekla: Bogu hvala!
Jedna matera.

A stoput je bila
Krmača i krava.
I suze je krila
Krajičkom rukava.

Rodila se stara,
Pogrbljenih leđa,
Da je muž njen vara,
Udara i vrijeđa.

Molila se svecu
I slijepom i gluhom.
Ispraćala djecu,
Trbuhom za kruhom.

Rodila se nijema,
Ponizna i sveta.
Da na grobu nema
Ni križa ni cvijeta.

Hej, livade!

Hej, livade pored štreke
Sve do šume ispružene!
Začarane i daleke,
Pamtite li vi još mene?

Ja sam onaj mali deran
Što je stalno diz'o graju,
I ostao uvijek vjeran
Vama i svom zavičaju.

Vino iz Provanse

Usijano sunce s visina
U rubin grozda tone.
Zasjat će u čaši vina
Provansalske gostione.

Uvečer mladi i starci
S osmjehom će ga piti
I reći: Chagallovi jarci
U svakoj su kapi skriti.

Groblje u Mallorci

Groblje u Mallorci,
Toplina ljeta.
Razmišljam o Lorci
U sjeni amoreta.

Mramorne aleje,
Palme i lovori.
Mrtvo sve je,
Samo tišina govori.

Proljeće

Cvjeta cvjetnjak cvijetom,
Rosa rosi rosom.
Svjetlost svijetli svijetom,
Kosac kosi kosom.

Sjajne strune sunca
Topla tkaju tkanja.
U mom srcu unca
Čistog radovanja.

TESTAMENT SRCA

Mojoj mami

Toplo me grliš sjećanjima,
Dobra moja mama.
Zasvira tvoja harmoničica
One starogradske.
Skuplja se srce u sebe,
Natapa se zrak
Jasminom, božićnim kolačima.
Raspolažem sa stotinu milijardi
Naših uspomena.
Ne mogu bez njih,
Kao ni narkoman bez morfija,
Kao pas bez gospodara.
Sirotinjski dani bogatstva
Nepримjetno nestadoše
S tobom.
Koješta se dogodilo u međuvremenu.
Malo dobra!
Poveo Bog svoje stado žalosno preko trnja.
Bolje da to nisi vidjela
Ma što god to značilo.
A ja, tvoj sin
Uzimam si pravo to reći.
Pretaćem medovinu i pelin
U sirotinjski pehar,
U škrinjicu srebrom okovanu.
Spremam izgubljene trenutke
Za tvoju prapraunučad.
Tamo je ratni dnevnik tvog tate
Iz Iglaua.
Dvadeset godina bez tebe...
Zar?
Dolazeći prvih nekoliko puta tebi,
Plakao sam.
Više ne plaćem.

Osjećam grižnju savjesti zbog toga.
Uvjeravaju me da tako mora biti.
Znaš, iako sam ti sličan,
Ja nikada neću toliko voljeti ljude
Koliko si ih ti voljela!
Nikada neću biti toliko društven,
Nikada tako dobar.
Ti si imala tu veličinu.
Veličanstven je suton
Koji ti ne vidiš
Nad horizontom.
Topao vjetar donosi miris proljeća,
Koji ti ne osjećaš.
Znaš, ja ne vjerujem u anđele,
Kolebam se u Boga.
Vjerujem u srce,
Samo iskreno srce.
Toplo me grliš sjećanjima,
Dobra moja mama.
Zasvira tvoja harmoničica
One starogradske,
A mi, tvoja djeca
Slušamo, slušamo
Bez suza.

Mojoj supruzi Maci

Znam, ostarjeli smo.
Čovjek postaje u toj dobi pekmezast.
Razmičem zastor vremena i sagledavam put iza nas.
Mogla si i bolje odabrati, zar ne?
Trebalo je sa mnom izaći na kraj,
Trebalo je imati snage za svaki novi dan.
Bančio sam s dekadentnom ekipom i šljamom cijele tjedne.
Kada nitko nije imao vjere u mene, kada su svi digli ruke, ostala si ti.
Ti kao Sančo Pansa s ludim trkačem na vjetrenjače,
S mladićem koji se nije pronašao i gotovo ginuo tražeći se.
To bi ti nazvala ljubav
I ja bih se složio.
Ta riječ se toliko ofucala da je gotovo niti ne spominjem.
Pa onda dani triješnjenja...
Djeca ...
I najljepši trenuci kada si me dočekivala s jednim djetetom u kolicima,
A drugim koje je hodalo pored tebe.
Došao je tata! vikale su.
Pa Božići i rođendani kada se okupila sva familija. Divota!
Toplo i drago izgubljeno vrijeme
Sačuvano tek u mislima.
Danas, kada sve zbroj im i oduzmem,
Osjećam da smo zapravo imali divan život.
Divno je i ono što nam se baš tada i nije sviđalo,
Ali gledajući iz ovog kuta, sve je to život.
Ti si bila kod kuće, a ja sam odlazio.
Valjda su mi zato dolasci kući najdraži.
Vrti se u glavi karusel sretnih događaja, ljetovanja, putovanja.
Sve je imalo svoj smisao.
Ja sam ti čitao napisane pjesme, a ti si kritički vagala.
Dobro smo živjeli.
Ni sada nam ništa ne fali!!
Ne fali?
Pa mi smo sami u ovoj zgradi. Kćeri se poudale.

Ti gledaš svoj televizor, ja svoj.
Ti peglaš veš, ja pišem.
I kao da nešto visi nad našim glavama.
Da!
Sudbina se tako poigrava sa svima nama.
Sada još imamo samo nas.
Znam da je veliko veselje kada nam dođu djeca,
A unučad ostane koji dan.
Ali ostadosmo stara moja, ipak sami ti i ja,
Kao u početku priče.
Ti odlaziš na plac, ja još spavam,
A pored mene skuhana kava.
Donosiš mi u krevet kavu već trideset godina!
Koja bi to?
Pa eto, hvala ti na kavi!
Ja ne znam jesmo li mi kao na početku priče.
Vjerojatno nismo, ili se nisam toliko kritički osvrtao na stvari oko sebe.
Ti me poznaš sasvim,
I negdje u meni pročitaš sve.
Ja pišem i o svojim dječaćkim i mladenačkim ljubavima
A ti prešutno preko toga prelaziš.
Koja bi to? Neka i ne bi!
Mi smo dva toliko različita svijeta:
Jedan racionalan, a drugi imaginaran.
Valjda smo i uspijevali uvijek zadržati vezu
Jer je jedan svijet bio zagledan u drugi.
Začuđen!
Ja nikad nisam imao smisla za oblačenje,
A ti si me uvijek pitala: Kako ti se sviđa ovo?
Kada bih ja rekao da mi se sviđa, onda si je obukla.
Eto!
To smo ti i ja.
Rame uz rame, nogu pred nogu, dan po dan i eto nas ovdje.
Gledamo Forrest Gumpa i šmrcamo oboje.

Dvije raznježene budale.
Pa to je samo film!
Jebeš ti to! To je dobar film, a mi smo malo pekmezasti.
Onda opet izludiš me svojim svjetonazorima.
Ja gledam televiziju. A koga ćeš tamo vidjeti, no političare!
Psujem im oca i mater i sedmo koljeno lopovsko.
Stojim pri tom čvrsto da je svaki onaj tko se bavi politikom
Nečasno biće i izrod.
Ti opet govoriš da netko mora i to.
Jasno da mora!
Tako svijet i funkcionira
Od prvih zapisa do danas.
Kod mene u selu, odgajani smo uglavnom
U nekakvom kvazikomunističkom duhu.
Religiju sam počeo usvajati vrlo skeptično i polagano, sa
zadržkom.
Ti si išla na vjeronauk i prvu pričest.
Nekako sam uz tebe i ja počeo usvajati vjeru na svoj način.
Ako ti moje pisanje izgleda premalo lirično,
Nije to zbog toga što među nama nema lirike.
Dapače! Ali ja sam napisao toliko patetike u životu
Da je to nemoguće prožvakati, ne ispljunuvši.
Među nama je lirika negdje između redova.
Mi to znamo pročitati i protumačiti.
Naše šifre jedan drugom razbijamo kao od šale.
Mi smo žena i muž.
Mi smo prijatelji.
Mi smo svađalice.
Mi smo ljubavnici.
Mi smo roditelji.
Mi smo djed i baka.
Mi smo Maca i Željko.
Mi smo - Jedno!

Ciklama

Jučer u petak
Uz drijenak,
Spazih ciklamu.
Maleni cvijetak,
Mili spomenak
Na moju mamu.

Sofiji

Srce moje!
Stigla mi je tvoja slika.
Ti i ja, kao nekada
Kad smo se slikali.
Ti si bila mala, a ja mladić.
Zamirisao je zrak rascvalim trešnjama.
Sunce je ušlo u mene,
I bijeli su oblaci
Putovali bezbrižnim nebom davnih godina.
Otvorio sam kovčeg tajni
Okovan srebrom.
Bože, koliko uspomena,
Trenutaka smijeha,
Radosnih Božića,
Naših šetnji i pričica
Stane u taj kovčeg!
Pretačem slatku medovinu
U pehar sadašnjosti.
Bog je bio velikodušan, kad mi te podario.
Ponosan sam što te imam,
I uvijek ćeš zauzimati
Posebno mjesto u mom srcu
Ljepotice moja mala.
Mladunče moje prvo,
Tvoj tata te voli
Baš takvu kakva jesi,
Srce moje!

Silviji

Poslije dnevnika dolazi sport,
A ti i ja čekamo vremensku prognozu.
Ma nije ni tebe ni mene briga za vrijeme,
Već kolika je temperatura u Pločama.
Išao sam ljetos u Neum i u Pločama
Stao na benzinskoj.
Možeš misliti da nisam gledao
Kolika je temperatura.
Eto vidiš! Nitko to ne razumije,
Ali i ne pišem za druge.
Pišem za svoju malu djevojčicu,
Koja mi je banula u život
Kada sam imao 32 godine.
Šalovec i izleti u šumu.
Prvo čega se sjećaš je
„zemlja koja je pukla“,
Gradnja kolibe od lišća,
Te mlake jeseni 1982. godine.
Nekako se lijepo i polagano živjelo.
Veselili smo se svemu i svačemu
I bili u stalnom očekivanju
Preseljenja u novu kuću.
Da je netko donio novu kahlicu
Mama bi sigurno rekla:
To je za novu kuću.
U Vinodolu sam te učio plivati,
A ti si popila.....
Sjeti se samo koliko mora si popila.
Da mama ne bi vikala na nas,
Pazili smo da ne zaplačeš,
I da ne ostaneš bez zraka.
Bože sačuvaj! A to sam i ja doživio kao mali,
Po pričanju moje mame.
Bila si drugačija od svoje starije sestre.

I sada si.
Kako sam već imao jednu djevojčicu,
Naravno da sam čekao sina.
Onog trena kada mi rekoše
Rodila se zdrava djevojčica,
Bilo mi je drago.
Teško je to objasniti, ali tako je.
Samo je Sofija rezignirano,
Više sama za sebe rekla:
Opet curica!
Curice moja! Tvoj stari tajo
Podijelio je svoje srce matematički točno
Na dva dijela.
Jedan dio je tvoj, drugi Sofijin.
A, mama?
A Boris?
A Stela?
A ostali?
Uvijek sam bio slab u matematici.
Ja sam srce podijelio onako kako se samo podijelilo.
I drago mi je da je tako,
Jer se podijelilo na Borisa i Stelu.
Inače, danas, 7. 9. 2010. godine,
Ploče 22° C.
Voli te tata!

Cice mace

Svakog proljeća,
u djetinjstvo
natrag me bace....
cice mace.

Bucmastom dječaku

Znaš,
Ja znam što te čeka
U tim daljinama,
Kojima tako čeznutljivo stremiš.
Znam sve što će se dogoditi.
Znam kada ćeš plakati,
Kada se smijati.
Znam, ali neću ti reći.
Neću ti reći ništa,
Jer...
Jer ovo ništa,
Koje sada imaš
Je bogatstvo
Neprocjenjivo i mnogima nedostupno.
Svileni oblaci
Boje ciklame, gore iznad pruge
Nikada ti se više neće ponoviti.
Ni onaj vlak iz Dražice,
Što dimi uz brijeg.
Ni on se više neće pojaviti.
Zamrzni ga u sjećanju.
Dva upregnuta konja
Vuku kola sa sijenom.
Na vrhu je pauzna, štrikom vezana.
Zapamti te izraze!
Zapamti sve do detalja.
Neće ti biti od nikakve
Praktične koristi,
Ali...
Ali napajat će te beskonačno
U danima, kada ostaneš sam
I samotan kao stari sat na zidu.
Kad te bude okruživao komfor,
A ti ćeš žaliti za neimaštinom

I jednim jedinim danom
Koji upravo gledaš..
Trči mami da ti oprost
Za svaku nepodopštinu
Kuju si učinio.
(Iako ti je ona to davno oprostila).
Trči ljudima koji više ne postoje.
Pogledaj im bolje lica
Da ih upamtiš,
Ali...
Ali onda više nećeš biti ono što jesi.
Oprosti,
Ja sam se zabunio!
Ljudski je grijешiti
I priznati grešku.
Ostani samo takav kakav jesi.
Ne zamaraj se ničim.
Pa oblaci su samo oblaci,
Nema tu nikakve specijalne ljepote.
Ti trenuci su kao i svi ostali.
Sunce izlazi, pa zalazi,
Kiša pada pa stane.
Ništa novo, ni spektakularno.
Igraj se kauboja i Indijanaca,
Veri po vrbama, uprljaj špilhozne.
Ti si momčić kog svi vole,
(Bar tako misliš).
A kad dođeš kući, namaži mast na kruh
I ne zaboravi zašećeriti.
Dolazim u iskušenje,
Da ti prodajem pamet
Da ne učiš na vlastitim greškama,
Ali ne..
Neka ostane baš tako kao što je bilo.

I naposljetku, Željko moj,
Tako je i najbolje!

Borisu

Bio ti je djeda i gusar i vitez,
Zločesti su pred njim drhtali od straha,
Borio se hrabro protiv strašnog zmaja,
U opasnoj borbi do posljednjeg daha.

Bio ti je djeda u Zemlji čudesa
Vozio me oblak, kao jedrenjak bijeli
Vidio sam vile, vještice, princeze,
Trolovi su mali skupa sa mnom jeli.

Lovio me strašni spinosaur jedan,
Pterodaktil grozan, triceratops star,
A ja sam s kopljem pobijedio sve njih,
Morat ćeš priznati - nije mala stvar.

Tvoje oko crno u djetinjoj vatri
Vjeruje što čuje i djedu se divi.
Stari lažac voli lozu loze svoje.
Neka baci kamen, tko me zbog tog krivi!

Bio ti je djeda i veliki sanjar,
Volio je maštati i izmišljati svašta.
Želiš li od mene naslijediti išta,
Predložio bih ti da to bude mašta.

Al' ne budi ranjiv, budi malo jači,
Gledaj život hrabro, muški i u oči.
Sreća voli hrabre, odvažne i mudre,
Pa ćeš stoput bolje ti od mene proći.

Jednom, kad sve prođe, kad se vode smire,
U sjećanja svoja navraćat ćeš često.
Budeš li me upamtio, znaj da u mom srcu
Zaposjeo ti si najvažnije mjesto.

Bio ti je djeda ono što je bio.
Ni velik ni mali, ni neznan ni znan.
Nikad nije umro. Pa nije ni mogao,
Život mu je bio ustvari, tek san!

Stela

To svjetlo iz tame,
Vodopad miline.
Te pametne oči
Prepune topline.

To stvorenje božje
Moje loze grana.
Ispod borongajskih
Stiže jorgovana.

Taj mi zamotuljak
Dođe poput srećke.
Rinčice na uhu,
Trešnje majkovečke.

U bijelome velu
I vilinskih krila
Dijelila je sa mnom
Oblake od tila.

Pa uz Čika Mika
I igranje mlina
Posvuda po sobi
Njezin smijeh, milina.

Maleni curetak
Ta djevojka zrela,
Dragulj i unikat.
To je moja Stela!

Svibanjska noć

Sipi srebro
Iz visina,
Miris cvijeća
Poput vina.
Narkotik iz
Mladih dana,
U granama
Jorgovana.
I lavež,
I hrušt na grani,
Moji snovi
Odsanjani.
Sve na hrpi
Izobilja,
Sve što gledaš
Sve je zbilja.
Ja raščupan,
Drhtav, nježan,
Uz jorgovan
Srebrn- snježan.
Ubija me
Rukom sjete,
Briga njega
Što sam dijete.
Sve pod nebom
Noćas gine
Od ljepote
Mjesečine.
Takvo srce
Čuvao sam,
Skrivao ga
Od svih zala.
I bio sam
Ludo sretan,
Dok me nisi
Pogledala.

Željko Pavičić (1949.-2021.)

Željko je rođen 18. prosinca 1949. godine u Nuštru pored Vinkovaca. Ubrzo obitelj seli u Grubišno Polje, a zatim u Veliki Grđevac, u kojemu Željko ostaje do svoje četrnaeste godine. Veliki Grđevac smatra svojim rodim selom i ono je često u njegovim pjesmama. Još kao osmoškolac piše i objavljuje svoje prve pjesme u literarnoj grupi. Po završetku osmoljetke odlazi u Zagreb i završava kemijsku školu. Cijelo vrijeme čita i poseže za ruskim klasicima i pjesnicima. Zatim se seli u Zelinu 1974. godine, stupa u brak s Marijom Kovačko, s kojom dobiva dvije kćeri: Sofiju i Silviju.

Skupivši određen broj pjesama, odlučuje ih poslati tada već vrlo plodnom i poznatom skladatelju Đorđu Novkoviću, da ih uglazbi. Novković rado pristaje na suradnju i odmah nastaju pjesme: *Ja nisam kockar, Lili, Prva noć s njom, Sanjar lotalica...* Uglavnom su to pjesme za prvi album tada nove grupe Srebrna krila. Taj se album prodaje u pola milijuna kopija.

Od tog trenutka Željko počinje karijeru uspješnog tekstopisca, koja je trajala 45 godina. U tom razdoblju nastaje oko dvije tisuće pjesama koje uglazbljuju uz Novkovića i ostali skladatelji; poput Zdenka Runjića, Zrinka Tutića, Rajka Dujmića, Vilibalda Čakleca i mnogih drugih te nastaju pjesme za mnoge pjevače. Mišo Kovač, Oliver Dragojević, Gabi Novak, Tereza Kesovija, Miro Ungar, Vlado Kalember, Daniel Popović, Vladimir Savčić Čobi, Neda Ukraden, Jasna Zlokić, Doris Dragović, Dalibor Brun... i još oko 300 različitih izvođača koji su pjevali njegove pjesme.

U tom razdoblju odlučuje i sam skladati te na svoje stihove objavljuje preko tri stotine skladbi pa postaje stalni član Društva skladatelja Hrvatske.

Poznatije pjesme su mu: *Ako me ostaviš, Samo nas nebo rastavit može, Poljubi zemlju, Slušaj majko moju pjesmu, Prije sna, Do kraja vrimena, Good Boy, Ljepota, Siromah sam nije me sramota, Samo anđeli znaju, Svi su znali da smo ljubovali, Ja nisam kockar, Lili,*

Prva noć sa njom, Dao sam ti dušu, Posuđeno vrijeme, Vagabundov sin, Najmlajša Jandraševa kći, Lutajuće srce i još mnoge druge. Piše pjesme na štokavskom, čakavskom i kajkavskom narječju, te za svako dobiva nagrade za stihove po raznim festivalima: Zagrebački, Splitski, Krapinski, Zadarski, Opatijski, Požeški festival, Dora.....

Osim tekstova za glazbu napisao je libreto za mjuzikl *Majka Božja Bistička* u suradnji sa Zrinkom Tutićem, libreto *Fatimsko proročanstvo* s Branimirom Mihaljevićem, libreto za mjuzikl *Sto godina ljubavi* za Sestre služavke Malog Isusa - u režiji Krešimira Dolencića.

Objavljuje i knjigu u stihovima *5 stoljeća čudesnog kipa Majke Božje Bistričke*.

Zatim objavljuje zbirku pjesama *Testament srca*. Nakon toga zbirku pjesama *Zvezdani fandango* pa *Svjetlonoša*, dok će zbirku *Vjetar zavičaja* tiskati Općina Veliki Grđevac.

Do kraja života bio je aktivan i svakodnevno pisao uglavnom ono što nije mogao ostvariti u glazbi, a to su osobne, intimne pjesme koje su se zadržale u sjećanju i u kojima opisuje ljude i događaje iz djetinjstva u Velikom Grđevcu i neke iz Svetog Ivana Zeline.

Prerana smrt okrutno je prekinula pjesničko stvaralaštvo ovog nadarenog pjesnika, čovjeka velikog srca i umjetničke duše. Umro je 29. siječnja 2021. godine u KBC Dubrava od zaraze virusom Covid-19 koji hara svijetom već drugu godinu noseći svakodnevno nove žrtve.

Ova knjiga prema autorovoj zamisli u odabiru pjesama predstavlja sažetak njegovog pjesničkog stvaralaštva i izdaje se u povodu 45 godina glazbene i pjesničke karijere, ali je Željko nije uspio dočekati.

SADRŽAJ

DJEČAK S BORAMA	5
ZVJEZDANI FANDANGO	
Zvezdani fandango	9
Leptir srećonosac 1	10
Jedno selo, tri bicikla	11
Vinjeta	12
Nokturno	13
Gospodar sreće	14
Kod Prahina	15
Sanjaj!	16
Anđeo	17
Kasna jesen	18
Tuga	19
Portret gospođe Križanić	20
Ludi dobošar	21
Margitina beba	25
Napušteni bogovi	27
Jutro	28
Gugutka	29
Darovan životom	30
Mila moja	32
Rasuta sjećanja	33
Padaju latice trešnjinog cvijeta	34
GREŠNIKOVI PSALMI	
Nauči me molitvu, mati!	39
Dječak spava	40
Ptičica	41
Djetelina	42
Papuče za balerinu	44
Siromah	45
Metak	47
Svijeća	49
Crta	50
Kopile	52
Kovač	53

Riječ	..54
Ruke	..56
SVJETLONOŠA	
Svjetlonoša	59
Vatrena kobila	61
Jesenja sonata	62
Vrbova svirala	63
Šarko	64
Dječak s borama	65
Čuk	66
Krugovi na vodi	67
SVJETLACI	
Svjetlaci	71
Antolova Ljubica	72
Bartol svira gitaru	74
Sonet u suton	76
Srebrni zmaj	77
Mrtvo Ciganče	78
Tango d'amore	79
Nedjeljni spavač	80
Nekako s prvim mrakom	81
Blentavo moje!	85
Bijela nevjesta	87
Sedam zrna pšenice	88
PIJANA MUZA	
Pijana muza	93
Šaptač vjetru	94
Pišem po vodi	95
Daj mi natoči, krvniče!	97
Vozim se u čunu	98
Prospi moj prah!	99
Što li sam to vidio u Petrovim očima?	100
Na nož sa životom	101
Sekretar	102

Veseli gajdaš	104
Kad izgorim	107
Ratnik	108
Mramorni grad	109

VJETAR ZAVIČAJA

Akrostih mom selu	113
Vjetar zavičaja	114
Vrane	115
Šapat zemlje	116
Umire djed Lovašić	117
Zrikavac	119
Morov mlin	120
Utovarivači klada	122
Omaklo se srcu	123
Suđenica	124
Gerberi	125
Prašnjavom cestom	126
Cho Cho San	127
Noćni memento	128
Svjetlucaње	129
Takva ljubav	130
Moja pjesma	131
Pravednik	132
Porod	133
Prosjak pod lipom	134
Ostavljena	135
Juriš na vjetar!	136
Jutro poslije ljubavi	138
Slijepac	139
Tragač	140
Sjena moje mame	141
Mrtvi mladići	142
Nad suhom česmom	143
Moja mama, ja i Jasna	144
Slova	145
Vekić i smrt	146

Poziv	147
Žena koja priča s tišinom	148
Tako je sestra Vesna govorila	149
Putnik	150
Ako pitaš srce	151
Romansa	152
Vitez od Slatkog potoka	153

VJETAR ZAVIČAJA

Večernjica	157
Zelinski vjetar	158
Nedela	159
Ispod zvijezda Zajezda	160
Angelušek	161
Šalovečke šljive medunike	162
Fala ti, mati!	163
Ciklame kraj Zelingrada	164
Uspavanka	165
Najmlajša Jandraševa kći	166
Žedan sam	167

KLETVE I MOLITVE

Dezserter	171
Židovska kletva	172
Živjeti, živjeti hoću!	173
Nebeska majko	174
Sve moje nešto, sve više je ništa	175
Luč	176
Božje poruke	177
Sanjarica	178
Vrijeme umiranja	179
Krvnikove suze	180
Pred odlazak	181
Prokleti pjesnik	182
Gost	183
Karmine za domovinu	184
Mojim kritičarima	185

KRIJESNICE IZ RAJA

Krijesnice iz raja	189
Lucija gazi grožđe	190
Vagabundov sin	191
Idi, Julijana!	192
Ako ti se vratim	193
Kad si me varala	194
Oprosti, Franciska!	195
Crveni ribizli	196
Dama iz Gajeve	197
Pijetao	198
Mrtvo cvijeće	199
Matera	200
Hej, livade!	201
Vino iz Provanse	202
Groblje u Mallorci	203
Proljeće	204

TESTAMENT SRCA

Mojoj mami	207
Mojoj supruzi Maci	209
Ciklama	212
Sofiji	213
Silviji	214
Cice mace	216
Bucmastom dječaku	217
Borisu	220
Stela	222
Svibanjska noć	223

Željko Pavičić (1949.-2021.)	225
-------------------------------------	------------

Pučko
otvoreno učilište
Sveti Ivan Zelina

ISBN 978-953-6540-91-4

9 789536 540914